ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ

(ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ଲେଖାରୁ ସଂକଳିତ)

ଶ୍ରୀ [illegible]
ଗ୍ରା - [illegible] ପୋ - [illegible]
ଭା - [illegible] ଜି - କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା
ଓଡ଼ିଶା
ବହି ନଂ -

ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ, ପ୍ରକାଶନ ବିଭାଗ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ, ପଣ୍ଡିଚେରୀ-୬୦୫୦୦୨

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ଲେଖାରୁ
ସଂକଳିତ

ଉତ୍କଳ ସାଧନା କେନ୍ଦ୍ର
ହିଞ୍ଜିଳିଆ

ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ, ପ୍ରକାଶନ ବିଭାଗ
ପଣ୍ଡିଚେରୀ-୬୦୫୦୦୨

"Sri Aurobindo Ashram" ନାମକ
ଇଂରାଜୀ ପୁସ୍ତିକାର ଅନୁବାଦ ।

ଅନୁବାଦକ : ଶ୍ରୀ ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ଦାସ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ : ୧୫ ଅଗଷ୍ଟ, ୧୯୯୧

© ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ଟ୍ରଷ୍ଟ

ପ୍ରକାଶକ : ନବଜ୍ୟୋତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ
ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ—ପ୍ରକାଶନ ବିଭାଗ
ପଣ୍ଡିଚେରୀ-୬୦୫୦୦୨

ମୂଲ୍ୟ— ୪ ଟଙ୍କା

Printed at Navajyoti Press, Sri Aurobindo Ashram,
Pondicherry-605002, India

ସୂଚନା

ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ତଥା ସାମୂହିକ ଜୀବନଧାରାକୁ ସମନ୍ୱିତ ସୁସଂଗତ, ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଦିବ୍ୟଚେତନାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ନିମିତ୍ତ ଗତାନୁଗତିକ ମନଗଢ଼ା ଆଦର୍ଶ, ନୈତିକତା ଓ ଧର୍ମ ବିଶେଷ ସହାୟକ ହୋଇପାରୁ ନଥିବାରୁ ମନୁଷ୍ୟ କ୍ରମଶଃ ବାଧହୋଇ ଗଭୀରତର, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱତର ତଥା ବ୍ୟାପକତର ଆନ୍ତରାତ୍ମିକ ଏବଂ ପାରମାତ୍ମିକ ସତ୍ୟ ଦିଗରେ ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉଛି ଏବଂ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗ ବା ଆମୂଳ ଦିବ୍ୟରୂପାନ୍ତର ଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ ଯେ ତାହାର ଗତ୍ୟନ୍ତର ନାହିଁ, ଏକଥା ଉପଲବ୍ଧି କରୁଛି ।

ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରଥମ ସାଧନାକ୍ଷେତ୍ର, ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କର ସର୍ବାଙ୍ଗୀଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଗବେଷଣାଗାର ଏହି ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମର ମାନବ-ସମାଜକୁ ଏଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର କରାଇବାରେ ଯେ ଏକ ବିଶେଷ ଭୂମିକା ରହିଛି, ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କରିହେବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମର ଉତ୍ପତ୍ତି, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ସ୍ୱଭାବ, ସାମୂହିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ମନୋଭାବ, ବାଧାବିପତ୍ତି ଓ ସଂଗଠନ, ଆଶ୍ରମର କର୍ମଧାରା; ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧନାର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାବ ସମ୍ବନ୍ଧେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଓ ଶ୍ରୀମା'ଙ୍କର ପ୍ରେରଣୋଦ୍ଦୀପକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବିବିଧ ବାଣୀର ସଂକଳନହିଁ ଏହି ପୁସ୍ତକଟିର ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ।

କହିବା ନିଷ୍ପ୍ରୟୋଜନ, ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ପ୍ରାଥମିକ ସାଧକମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଏହି ପୁସ୍ତିକାଟିର ଅଧ୍ୟୟନ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଅନୂଦିତ ଏହି ପୁସ୍ତିକାଟି ଓଡ଼ିଶାର ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗପ୍ରେମୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମାଦୃତ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏହାର ବହୁଳ ପ୍ରସାର ହେବ ବୋଲି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆଶା କରୁ ।

—ପ୍ରକାଶକ

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ :

ଜଣେ ସାଧକର ଯାହା ସର୍ବଦା ଅବଶ୍ୟ ସ୍ମରଣ ରଖିବା ଉଚିତ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟକାରୀ କଷ୍ଟଭିତ୍ତି

ଏହି ଯୋଗକୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କରି ପାରିବେ, ଯେଉଁମାନେ କି ଯଥାର୍ଥ ଗମ୍ଭୀରତା ସହିତ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବେ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ପରିଚୟ ଲାଭ କରିବାକୁ ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଜୀବନ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ସେମାନଙ୍କର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂ ଓ ତାହାର ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରିଦେବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବେ। କୌଣସି ଚପଳତା କିଂବା ଶିଥିଳତାର ଭାବ ନେଇ ଏହି ଯୋଗ କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହାନ, ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ; ଏବଂ ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରତିକୂଳ ଶକ୍ତିମାନେ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏତେ ଟିକିଏ ଅନୁମତି ପାଇଲେ ଅଥବା କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ରନ୍ଧ୍ରଟିଏ ମିଳିଗଲେ ତାହାର ସୁଯୋଗ ନେବା ଲାଗି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି। ଏଥିଲାଗି ଯେଉଁ ଅଭୀପ୍ସା ଓ ଯେଉଁ ତପସ୍ୟା ଦରକାର, ତାହାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତତ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଗାଢ଼ କରି ରଖିବାକୁ ହୁଏ। ଆପଣାକୁ ବଳବତ୍ତର କରି ରଖିବାକୁ ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ-ମନର ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକ ବିରକ୍ତିକର ଭାବରେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାନ୍ତି କିଂବା, ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତି ବୋଲି କହି ଯାହାକୁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ସମର୍ଥନ ଦେବାର ଉଦ୍ୟମ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ସତ୍ତାର ନିମ୍ନତମ ଭାଗରେ ରହିଥିବା ଦାବି, ସହଜାତ ବୃତ୍ତି ଏବଂ ଛଳନାଗୁଡ଼ିକୁ ଜାଣିଶୁଣି ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦିଆ ଯାଉଥାଏ, ତେବେ ଏହି ଯୋଗସାଧନା କଦାପି କରିଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଯଦି ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନସ୍ତରର ଏହିସବୁ ନିମ୍ନତମ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ୟ ବୋଲି ଭୁଲ କରୁଥାଅ ବା ଏପରିକି

ଏହି ମାର୍ଗରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଅନୁମତି ଲାଭ କରି ପାରୁଥିବା କ୍ଷୁଦ୍ରତର ସତ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପରମସତ୍ୟ ବୋଲି ଭାବୁଥାଅ, ତେବେ ତୁମେ ଏହି ଯୋଗର ସାଧନା କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ନିଜର ସେହି ପୂର୍ବ ଅନୁଭୂତିଟିକୁ ନେଇ ପଡ଼ି ରହିଥାଅ ଏବଂ ତାହାର ସେହି ପୁରାତନ ମାନସିକ ପ୍ରାଣିକ ଓ ଶରୀରଗତଗୋଷ୍ଠ ସଂରଚନ ତଥା ଅଭ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଲାଗି ରହି ଯାଇଥାଅ, ତେବେ ଏହି ଯୋଗର ସାଧନା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ନିଜର ପୁରାତନ ଜୀବନଗୁଡ଼ିକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଦେଇ ଚାଲି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏବଂ ଅନୁକ୍ଷଣ ଏକ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଧିକ ସଚେତନ ଉଚ୍ଚ ଭୂମିରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଯଦି ନିଜ ମାନୁଷୀ ମନ ଏବଂ ପ୍ରାଣିକ ଅହଂ ଲାଗି "ସ୍ୱାଧୀନତା" ଦାବି କରୁଥିବ, ତେବେ ଏହି ଯୋଗର ସାଧନା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେବେଳ ଯାଏ ସାଧାରଣ ଜୀବନଟିଏ ଯାପନ କରୁଥାଏ, ସେତେବେଳ ଯାଏ ତା' ମନୁଷ୍ୟସତ୍ତାର ସକଳ ଭାଗର ନିଜ ନିଜ ଧାରାରେ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ତଥା କୁପରିଣାମ ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରଖି ନିଜକୁ ବ୍ୟକ୍ତ ଏବଂ ପରିତୃପ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ । ମାତ୍ର, ଯେଉଁ ଯୋଗରେ ଏହିସବୁ ମାନୁଷୀ ବସ୍ତୁର ସ୍ଥାନାପନ୍ନ ରୂପେ ଏକ ମହତ୍ତର ପରମସତ୍ୟର ବିଧାନ ଏବଂ ଶକ୍ତିମତ୍ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ଏହାର ସମୁଦାୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମାଶକ୍ତିଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହିବାକୁହିଁ ଯେଉଁ ଯୋଗରେ ଯାବତୀୟ ପ୍ରଣାଳୀର ହୃଦୟ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରା ଯାଇଛି, ତୁମେ ସେହି ଯୋଗର ମାର୍ଗରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ ଏବଂ ଯଦି ତଥାପି ଏହି ତଥାକଥିତ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଦାବି କରିବାରେ ଲାଗିଥିବ, ତେବେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଅମୁହାଁ କରି ରଖିଥିବା ଏକ ବିରୋଧ ମଧ୍ୟରେ ରହିବାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛ ଏବଂ ଏକ ଦ୍ୱିଧାବିଭକ୍ତ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ଦାବି କରିବସୁଛ ବୋଲିହିଁ ବୁଝାଯିବ । ସେହି ସ୍ୱାଧୀନତା ଲାଭ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି କେବଳ କେତେକ ଅଜ୍ଞାନମୟ ଶକ୍ତିର ଅଧୀନସ୍ଥ ହୋଇ ରହିବା ।

ଏହି ଯୋଗର ସାଧନା କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହୁଥିବା ସାଧକମାନେ ତାହାର ମୂଳ ନୀତି ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ବିରୋଧ, ଅସ୍ୱୀକାର ଏବଂ ଉପହାସ କରୁଥିବା ଅଜ୍ଞାନଶକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଯଦି କେନ୍ଦ୍ର ତଥା ଯନ୍ତ୍ର କରି ରଖିବାରେ ଲାଗିଥିବେ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯୋଗର ସାଧନା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଅତିମାନସ ଉପଲବ୍ଧି, ସେହି ଅତିମାନସ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରଭାଵଶୀଳ ଅବତରଣକାରିଣୀ ଶକ୍ତି, ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ନଥିବା ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃହତ୍ ମହାସତ୍ୟର ଆଲୋକ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀତା,—ଅର୍ଥାତ୍, କ୍ଷୁଦ୍ର ମାନୁଷୀ ମନ ଓ ତା'ର ଯୁକ୍ତିବୁଦ୍ଧି ଏକମାତ୍ର ସ୍ଥାୟୀ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣୁଥିବା ଯାବତୀୟ ସବୁକିଛିର ଅତୀତ ହୋଇ ଅବସ୍ଥିତ; ଆପଣାର ଅସମର୍ଥ ମାପକ ଦ୍ୱାରା ତାହା ସେହି ମହାସତ୍ୟଟିର ପ୍ରକୃତି, ପଦ୍ଧତି ତଥା ବିକାଶ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିଷୟରେ ଆଦୌ କୌଣସି କଳ୍ପନା କରି ପାରିବ ନାହିଁ ବା ଆପଣାର ବାଲସୁଲଭ ପରିମାପକଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ବିଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଯାବତୀୟ ବିରୋଧ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେହି ମହାସତ୍ୟ ଭୌତିକ ଚେତନା ଏବଂ ଭୌତିକ ଜୀବନର ଭୂମିରେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରକଟ କରି ଆଣିବା ଲାଗି ତଳକୁ ତଳକୁ ଗତି କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଏବଂ, ଅନ୍ୟ ପାଖରେ, ଆପଣାର ଯାବତୀୟ ଆଡ଼ମ୍ବରମୟ ଦମ୍ଭ, ଅଜ୍ଞାନ, ଅସ୍ପଷ୍ଟତା, ବୈଚିତ୍ର୍ୟହୀନତା ବା ଅକ୍ଷମତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଦ୍ରବ ସହିତ ଏହି ନିମ୍ନତର ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିଟି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଛି, ଆପେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତିଷ୍ଠି ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ଅବତରଣର ବିରୋଧ କରିବାରେ ଲାଗିଛି, ଏକ ଅତିମାନସ ବା ଅତିମାନବୀୟ ଚେତନା ତଥା ସୃଷ୍ଟିର ଯଥାର୍ଥରେ କୌଣସି ସତ୍ୟତା ଅଥବା ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଆଦୌ ସମ୍ମତ ହେଉ ନାହିଁ, ବା, ଯାହାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉଦ୍‌ଭଟ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଦାବି କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଯେ, ଯଦି ସେହି ମହାବତରଣର ଆଦୌ କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତାହା ଏହାର କ୍ଷୁଦ୍ର ମାନଦଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ଅବଶ୍ୟ ଅନୁସରଣ କରୁ । ସେହି

ଅବତରଣର ସମ୍ଭାବନାକୁ କାଟି ଦେବାଲାଗି ଏହା ଯେତେ ଯାହା ପ୍ରମାଣ ପାଉଛି, ତାହାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋଭସକ୍ତ ଭାବରେ ଯାବୁଡ଼ି ଧରିବାକୁ ଧାଉଁଛି, ତାହା ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛି,—କାରଣ ତାଙ୍କ ବିନା ଯେ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସାଧିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ତାହା ଭଲ କରି ଜାଣିଛି । ତାହା କେଡ଼େ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଆପଣାର ନିଜ ଭାବନା, ବିଗ୍ରହ, ବାସନା ଓ ସହଜାତ ବୃତ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ଘୋଷଣା କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଏବଂ, ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ବିରୋଧ ହେଉଛି, ତେବେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସଂଶୟ, ଅସ୍ୱୀକାର, ଅବଜ୍ଞାସୂଚକ ସମାଲୋଚନା, ବିଦ୍ରୋହ ତଥା ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଖେଳାଇ ଦେଇ ସେ ତାହାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାରେ ଲାଗିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଦୁଇଟି ତତ୍ତ୍ୱ ପରସ୍ପରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦୁଇଟିରୁ ଗୋଟିକୁ ବାଛି ନେବାକୁ ହେବ ।

କାରଣ, ଏହି ବିରୋଧ, ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ୟର ଅବତରଣର ବିରୋଧ କରି ଏହି ନିର୍ମ୍ମଳ ଅବରୋଧ ଏବଂ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି,—ଏହା କଦାପି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଏପକ୍ଷ ଅଥବା ସେ ପକ୍ଷଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ହୁଏତ ପରମ ସତ୍ୟର ପକ୍ଷ କିଂବା ଅନ୍ୟପକ୍ଷଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେବାକୁ ହେବ । ନିମ୍ନସ୍ତରର ଏହି ଅଜ୍ଞାନ ଲାଗିରହିଥିବ ଏବଂ ଅତିମାନସ ଉପଲବ୍ଧି ତା' ସହିତ ସହାବସ୍ଥାନ କରିବ, ଏହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏକ ଦ୍ୱିଧାବିଭକ୍ତ ପ୍ରକୃତିର ପରିତର୍ପଣ ଲାଗି ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଉପଲବ୍ଧି କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।

ନଭେମ୍ବର, ୧୯୬୮

ମାଆ :

ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଗ୍ରଗତି କରୁଥିବା ଏକ ବିଶ୍ୱମୟ ସୌଷମ୍ୟର ଆଗମନ ହେଉଛି ଏହାର ସାଧାରଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ଆମକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ ।

❊

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଲାଗି ଏହାହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ଯେ ସେ ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ସଦା ସଚେତନ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଆପଣାକୁ ତାହାର ସହିତ ଏକାତ୍ମ କରି ରଖିବ ।

ସାମୂହିକ ଭାବରେ, ଏକ ନୂତନ ଜାତିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱର-ସନ୍ତାନ-ମାନଙ୍କର ଜାତିକୁ କୁସୁମିତ କରାଇ ଆଣିବାଲାଗି ଏକ ଅନୁକୂଳ ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ଆଦର୍ଶ ସମାଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠାହିଁ ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ।

❊

ଧରଣୀର ରୂପାନ୍ତର ଏବଂ ସୌଷମ୍ୟପ୍ରାପ୍ତିକୁ ଦୁଇଟି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ କରାଯାଇ ପାରିବ । ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆମକୁ ପରସ୍ପରର ବିପରୀତ ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥାନ୍ତି ସତ, ମାତ୍ର ସେ ଦୁଇଟିଯାକକୁହିଁ ଏକାଠି ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପରସ୍ପର ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ :

୧ । ବ୍ୟକ୍ତିର ରୂପାନ୍ତର, ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିକାଶ, ଯାହାକି ଆମକୁ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମ ଉପସ୍ଥିତି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇପାରିବା ଲାଗି ଅଗ୍ରସର କରାଇ ନେଉଥିବ ।

୬ । ସମାଜର ରୂପାନ୍ତର, ଅର୍ଥାତ୍ ଏପରି ଏକ ପରିବେଶର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଯାହାକି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇ ଉଠିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

❋

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଲାଗି ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାକୁ ରହିଛି । ଏହି ଦୁଇଟି କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ସେ ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବ, ଗୋଟିଏ ଆଉଟିର ସହାୟକ ହେବ ଓ ଗୋଟିଏ ଆଉଟିକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଉଥିବ :

୧ । ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅନ୍ତଃସ୍ଥିତ ଆତ୍ମ ବିକାଶ, ପରମ ଦିବ୍ୟ ଆଲୋକଟି ସହିତ ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯାଉଥିବା ଏକ ମିଳନ ; —ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ବିଶ୍ୱ-ଜୀବନର ବୃହତ୍ ପ୍ରବାହଟି ସହିତ ସର୍ବଦା ସୌଷମ୍ୟବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିପାରିବ, ସେଥିଲାଗି ଆମେ ଯାହାକୁ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ତା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ।

୨ । ବାହ୍ୟ ଜୀବନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ କ୍ରିୟା, ଯାହାକୁ କି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିରୁଚି ଅନୁସାରେ ସ୍ୱୟଂ ବାଛି-ନେବେ । ତାକୁ ଆପଣାର ସ୍ଥାନଟିକୁ ଆପେ ଆବିଷ୍କାର କରିନେବାକୁ ହେବ; ସର୍ବଜନ-ସଭାରେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନଟିକୁ କେବଳ ସେଇପୂରଣ କରି ପାରିବ, ତାକୁ ସେ ଆବିଷ୍କାର କରିନେବ ଏବଂ ସେହି ସ୍ଥାନଟି ଲାଗି ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ରଖିବ । ଏହି ପୃଥିବୀର ଐକ୍ୟତାନଟି ମଧ୍ୟରେହିଁ ସେ ଯେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସ୍ୱର ବଜାଇବାକୁ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି, ଏବଂ ତଥାପି ତାହାର ଏହି ସ୍ୱରଟି ଯେ ସମଗ୍ର ସଙ୍ଗୀତଟି ସକାଶେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି ଓ ତାହାର ମୂଲ୍ୟଟି ଯେ ତାହାର ଐକ୍ୟ ଉପରେହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି, ଏକଥାଟିକୁ ସେ କଦାପି ଭୁଲିଯିବ ନାହିଁ । ୧୯୧୨

❋

ମୋର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ପାର୍ଥିବ ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଆରମ୍ଭ-କାଳରେ ମୁଁ ଏପରି ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥିଲି, ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ କହୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଭୀପ୍ସା ରହିଛି, ଆହୁରି ଗଭୀର ଏବଂ ଆହୁରି ସତ୍ୟ ଆହୁରି କିଛି ଲାଗି ଏକ ପ୍ରେରଣା ରହିଛି । ମାତ୍ର ସେମାନେ ନାନା ଫାଶରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଆପଣା ଜୀବିକା ନିର୍ବାହର ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ର ଆବଶ୍ୟକତାଗୁଡ଼ିକର ଏକାନ୍ତ ଅଧୀନ ଓ ଦାସ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ଏବଂ ତାହାହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏତେବଡ଼ ବୋଝହୋଇ ବସି ରହିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଏତେବେଶୀ ସମୟ ଓ ଶକ୍ତିକୁ ଆତ୍ମସାତ୍ କରିନେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ଅନ୍ତର ବା ବାହ୍ୟ ଆଉ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ସେକଥା ମୁଁ ଅନେକ ସମୟରେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଥିଲି ।

ସେତେବେଳେ ମୋର ବୟସ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ସର୍ବଦା ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲି ଯେ ମୋ' ଦ୍ୱାରା ଯଦି ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ତେବେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଂସାର ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । ହଁ, ବେଶ୍ ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଂସାର, ମାତ୍ର ତଥାପି ଏପରି ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଂସାର, ଯେଉଁଠାରେ କି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଅନ୍ନ, ବାସ ଓ ବସନର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଘାରିହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଜୀବନର ପ୍ରତାପଗର୍ବୀ ପ୍ରୟୋଜନଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଆଉ ସନ୍ତାପିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସେମାନେ ଆପଣାର ଜୀବନଟିକୁ ବଞ୍ଚିବେ, ଏବଂ ଏକ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ଭୌତିକ ଜୀବନର ଏହି ନିଶ୍ଚିତ ନିର୍ଭରଟି ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିବା ସେମାନଙ୍କର ସକଳ ଶକ୍ତିକୁ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ଦିବ୍ୟଜୀବନ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଉପଲବ୍ଧିର ଅଭିମୁଖରେ ଧାବିତ କରାଯାଇ ପାରିବ କି ନାହିଁ, ତାହାକ ପରୀକ୍ଷା କରି

ସମ୍ଭବ କରିପାରିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନର ଏହି ପରିବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଲା ।

❋

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ ହେବା ପରେ ଏହି ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନଟି ମୋ ମନରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥିଲା ।

ଜଗତ୍ ମଧ୍ୟରୁ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରିନେଇ କ'ଣ ଆମେ ଏକ ଗଭୀର ସାଧନା କରିବାରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବା, ଅର୍ଥାତ୍, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ ନରଖି ସାଧନା କରିବା, ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ହାସଲ କରିବା ଏବଂ ତା'ପରେ ଯାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି କରିବାକୁ ମନ ବଳାଇବା ? ଅଥବା, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଠିକ୍ ଏହିଭଳି ଏକ ଅଭୀପ୍ସା ରହିଛି, ଆମେ ସେହି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆସିବାକୁ ଦେବା, ଏକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଓ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ଭାବରେ ଗୋଷ୍ଠୀଟିକୁ ଆପେ ଗଢ଼ି ଉଠିବାକୁ ଦେବା ଏବଂ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେବା ? ଏହିପରି ଭାବରେ ଆମ ଆଗରେ ଦୁଇଟିଯାକ ସମ୍ଭାବନା ରହିଥିଲା ।

ଯେଉଁ ନିଷ୍ପତ୍ତିଟି ହେଲା, ତାହାକୁ ଏକ ମନୋଗତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ମୋଟେ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତ ହୋଇ ଗୋଷ୍ଠୀଟି ଗଢ଼ିଉଠିଲା ଏବଂ ଏକ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରୂପେ ଆପଣାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଦେଲା । ତେଣୁ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିକୁ ବାଛିବା ଲାଗି ଆଉ କୌଣସି ଅବସରହିଁ ନଥିଲା ।

❋

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ସ୍ୱଭାବ

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ :

ଅନ୍ୟ ଆଶ୍ରମଗୁଡ଼ିକର ସାଧାରଣତଃ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଏହି ଆଶ୍ରମଟିକୁ ତାହାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ସଂସାରତ୍ୟାଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି ଏହି ଆଶ୍ରମଟିକୁ ଗଢ଼ା ଯାଇ ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଜୀବନର ଏକ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ରୂପର କ୍ରମବିକାଶ ସକାଶେ ଏକ କେନ୍ଦ୍ର ଓ ଏକ ସାଧନାକ୍ଷେତ୍ରରୂପେ ଏହାର ଉଦ୍‌ଭବ ହୋଇଛି । ବିକାଶର ଏହି କ୍ରମଟି ପରିଶେଷରେ ଏକ ଉଚ୍ଚତର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେବ ଏବଂ ଚିନ୍ମୟତାର ଏକ ବୃହତ୍ତର ଜୀବନକୁ ମୂର୍ତ୍ତି ଭାବରେ ଧାରଣ କରିପାରିବ ।

ଏହି ଆଶ୍ରମ ଆଦୌ ଅନ୍ୟ ଆଶ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ପରି ନୁହେଁ, ଏହି ଆଶ୍ରମର ଅଧିବାସୀମାନେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବି ନୁହନ୍ତି । ଏଠାରେ ମୋକ୍ଷକୁହିଁ ଯୋଗର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏକ ମହାନ୍ କର୍ମର ପ୍ରସ୍ତୁତିରୂପେହିଁ ଏଠି ସବୁକିଛି କରାଯାଉଛି;—ସେହି କର୍ମଟି ଯୋଗ-ଚେତନା ଏବଂ ଯୋଗ-ଶକ୍ତିର ଆଧାର ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ, ତାହାର ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଧାର କଦାପି ରହିବ ନାହିଁ ।

❋

ଭୌତିକ ଜୀବନ ଲାଗି ଏଠାରେ କେବଳ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦୁଇଟି ଭିତ୍ତି ରହିଛି । ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ଭିତ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଏଠାରେ ବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଆତ୍ମ-ନିବେଦନ ଏବଂ ସମର୍ପଣର ସତ୍ୟଟିକୁ ମୂଳ କରି ଗଢ଼ା ହୋଇଥିବା ଏକ ଆଶ୍ରମର ଏକ ସଦସ୍ୟରୂପେହିଁ ବାସ କରୁଛି । ଏଠାରେ ସେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କରହିଁ ହୋଇ ରହିଛି, ଏବଂ ତାହାର ଯାହା କିଛି

ରହିଛି, ତାହା ହେଉଛି କେବଳ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର । କିଛି ଦେଲାବେଳେ ଏଠାରେ କେହି ତା'ର ନିଜର କିଛି ପଦାର୍ଥକୁ କଦାପି ଦେଉ ନାହିଁ ଯାହା ପୂର୍ବରୁହିଁ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହୋଇ ରହିଛି, ସେ କେବଳ ତାହାହିଁ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଅର୍ଥର କୌଣସି ଦେଣନେଣର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ, ମୂଲ କରିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ, କିଛି ଦାବି କରିବାର ଅଥବା କିଛି ଲାଗି ବାସନା ରଖିବାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ ।

*

ଏହିସବୁ ସର୍ତ୍ତକୁ ଆଶ୍ରମର ଜଣେ ସାଧକ ଅବଶ୍ୟ ପାଳନ କରିବ ବୋଲି ତା'ଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ରଖା ଯାଉଛି :

ଏଠାରେ ସାଧକ ଏବଂ ସାଧିକା ମଧ୍ୟରେ ସବୁପ୍ରକାର ଶାରୀରିକ ଯୌନ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଷିଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି, ଆଶ୍ରମରେ ଏସବୁ ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅନୁମତି ନାହିଁ ।

ଏକ ଯୌନ ସ୍ୱଭାବ ରଖିଥିବା ଯାବତୀୟ ପ୍ରାଣିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ସାଧନାର ପ୍ରତିକୂଳ ଭାବରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ଆଶ୍ରମରେ ରହି ଯୋଗର ଅନୁଭୂତ ମାର୍ଗରେ ଆଗେଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ବର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଏପରିକି ଆଶ୍ରମରେ ରହିଥିବା ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ପ୍ରଣୟର ଯାବତୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ରହିବେ, ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ପରି ନଦେଖି ସହଗୃହୀ ସାଧକ-ସାଧିକା ପରି ଦେଖିବେ । ଏଠାରେ ସାଧକମାନେ ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବେ ରହିନାହାନ୍ତି, କୌଣସି ପ୍ରକାର କାରଣ ଦେଖାଇ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣିକ ବା ଶାରୀରିକ ଯୌନ ସମ୍ପର୍କକୁ ପୂର୍ବପରି ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ବା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ସେମାନେ ଏହି ଆଶ୍ରମକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଯୋଗସାଧନା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଏକ ଚୈତ୍ୟ ଅଥବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧସ୍ଥାପନର ଆଳ ଦେଖାଇ ଯଦି କୌଣସି ସାଧକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାଣଗତ ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରୁଥାନ୍ତି, ତଦ୍ଦ୍ୱାରା, ସେ କେବଳ ଆପଣାରହିଁ ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରୁଛନ୍ତି, ସେ ପରମସତ୍ୟର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯୋଗର ଶୀଳଭଙ୍ଗ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

ଏଠାରେ କୌଣସି ସାଧକ ଆଉଜଣେ ସାଧକଙ୍କୁ କଦାପି ପରମ ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ଏକ ମୂର୍ତ୍ତିରୂପ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରି ପୂଜା କରିବ ନାହିଁ । ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିବ, ଆମ ଆଶ୍ରମଶୃଙ୍ଖଳାର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିବ, ଏବଂ ଆମର ଗୃହପାଖରେ ଅସତ୍ୟମୟ କେବଳ ନାନା ଗତିସ୍ପନ୍ଦନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେହିଁ ସହାୟକ ହେବ ।

❋

ଆଶ୍ରମରେ ବାସ କରିବାର ଏବଂ ଜଣେ ଶିଷ୍ୟ ହେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ

କେବଳ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ହାତରେ ଆପଣାକୁ ନେଇ ଦେଇ ଦେବା, ଆଉ କାହାରି ପାଖରେ ତଥା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ପାଖରେ ଅନୁଗତ ହୋଇ ନରହିବା ଏବଂ, ଦିବ୍ୟ ମାତୃଶକ୍ତି ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ଆମ ନିଜ ଭିତରକୁ ଅତିମାନସ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱାତୀତ ଆନନ୍ଦ, ଶକ୍ତି, ବିସ୍ତୃତି, ଶାନ୍ତି, ଶୁଦ୍ଧତା, ସତ୍ୟ-ଚେତନା ତଥା ଆନନ୍ଦକୁ ନିମ୍ନକୁ ଅବତରାଇ ଆଣିବା, ଏହାକୁହିଁ ଏହି ଯୋଗର ସମୁଦାୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ଯୋଗରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଲାଗି କୌଣସି ପ୍ରାଣସ୍ତରୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ତଥା ଆଦାନପ୍ରଦାନ ଲାଗି ଆଦୌ ସ୍ଥାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ ଆଦାନପ୍ରଦାନ ରହିଲେ ତାହା ଆମ୍ଭାକୁ ନିମ୍ନତର ଚେତନା

ଓ ନିମ୍ନତର ପ୍ରକୃତି ସହିତ ନେଇ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିବ, ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମିଳନ ଲାଗି ବାଟ ଓଗାଳି ବସିଥିବ ଏବଂ ଅତିମାନସ ସତ୍ୟଚେତନା ଅଭିମୁଖରେ ଆରୋହଣ ତଥା ଅତିମାନସୀ ଈଶ୍ୱରୀ ଶକ୍ତିର ଅବତରଣ ଲାଗି ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବ । ସେହି ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ ଏକ ଯୌନଗତ ସମ୍ବନ୍ଧ କିଂବା ଏକ ଯୌନ-ଉପଭୋଗର ଆକାର ଗ୍ରହଣ କଲେ ସ୍ଥିତି ଆହୁରି ଅଧିକ ଖରାପ ହୋଇଯିବ; ଏପରିକି ଯେକୌଣସି ବାହ୍ୟ କ୍ରିୟାଶୀଳତାରୁ ଏହାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ରଖିଲେ ମଧ୍ୟ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ଘଟିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସାଧନାର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହିସବୁ ବିଷୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନିଷିଦ୍ଧ କରି ରଖାଯାଇଛି । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ, ଏହି ପ୍ରକାରର କୌଣସି ଶାରୀରିକ କ୍ରିୟାକୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ଅନୁମତି ଦିଆ ଯିବ ନାହିଁ, ଏପରିକି ଏହାର କୌଣସି ସୂକ୍ଷ୍ମତର ପ୍ରକାର ମଧ୍ୟ ନିଷିଦ୍ଧ ରହିବ । ଅତିମାନସ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ପାରିଲେ ଯାଇ ଆମେ ସେହି ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ତାଙ୍କର ଭୂମିରେହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଯଥାର୍ଥ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଲାଗି ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରିବା । ଏବଂ, ସେହି ଉଚ୍ଚତର ଏକାତ୍ମକତାର ଭୂମିରେ ଏହିସବୁ ପ୍ରକାରର ସ୍ଥୂଳ ନିମ୍ନତର ପ୍ରାଣିକ ତତ୍ପରତା ଲାଗି ଆଦୌ କୌଣସି ଅବକାଶହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଯୌନପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଆପଣାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆୟତ୍ତକୁ ଆଣିବା,—ଆପଣା ଯୌନକେନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ଏପରି ଏକ ନିୟନ୍ତ୍ରଣଶକ୍ତି ହାସଲ କରିବା, ଯେପରିକି ଯୌନଶକ୍ତିର ଏକ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱାୟନ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିବ ଏବଂ କୌଣସି ବହିଃସ୍ଖଳନ ଘଟି ତାହା ବରବାଦ ହୋଇ ଯିବ ନାହିଁ,—ବସ୍ତୁତଃ ଶୁକ୍ରଶକ୍ତିକୁ ଏପରି ଏକ ମୂଳଭୂତ ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତିରେ ପରିଣତ କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ଯାବତୀୟ ଶକ୍ତିର ପୋଷଣ କରି ପାରିବ, ରେତଃକୁ ଓଜଃରେ ପରିଣତ କରିଦେଇ ପାରିବ । ମାତ୍ର, ଯଦି କେହି ଯୌନ-ବାସନାକୁ ଏହାର କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ପରିତୃପ୍ତି ସହିତ

ଗୋଳିଆ ପୋଳିଆ କରି ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ସାଧନାର ଏକ ଅଙ୍ଗରୂପେ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି, ତେବେ ତାହାଠାରୁ ବଳି ଅଧିକ ବିପଜ୍ଜନକ ଆଉ କ'ଣ ହୋଇ ପାରେ ? ଏହାଦ୍ୱାରା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ଭାବରେ ସିଧା ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଧଃପତନ ଅଭିମୁଖରେ ଧାବିତ ହେବ ଏବଂ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଭିତରକୁ ଏଭଳି ନାନା ଶକ୍ତିକୁ ନିକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଲାଗିବ, ଯାହାକି ଅତିମାନସ ଅବତରଣ ଲାଗି ବହୁ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବେ ; ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତିରେ ବହୁ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରାଣିକ ଶକ୍ତିର ଅବତରଣ ଘଟିବ ଯେଉଁମାନେ କି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ କେତେକେତେ ବିକ୍ଷୋଭ ଏବଂ ବିନାଶକୁ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରିଦେବେ । ତେଣୁ , ଏହି ବ୍ୟତିକ୍ରମଟି ଦେଖା ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ତାହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଚେତନା ଭିତରୁ ତାହାକୁ ଉତ୍ପାଟିତ କରି ଫିଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ହେବ । ତେବେଯାଇ ପରମ-ସତ୍ୟର ଅବତରଣ ଘଟିବ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟଟି ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇପାରିବ ।

ମାଆ :

ପରମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଯିବାକୁହିଁ ସାଧାରଣ ସାଧନାମାନ ଆପଣାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯାଇ ଉପନୀତ ହୁଅନ୍ତି, ସେମାନେ ଆପଣାର ମୁକ୍ତିରେହିଁ ସନ୍ତୋଷଲାଭ କରନ୍ତି ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ସଂସାରକୁ ତା'ର ଏହି ଦୁଃଖମୟ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ପକାଇ ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି । ଅପର ପକ୍ଷରେ, ଅନ୍ୟ ସାଧନାଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁଠି ସମାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି, ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କ ସାଧନା ଠିକ୍ ସେଇଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ହେବାଟି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ ସାଧକକୁ ସେହି ଉପଲବ୍ଧିଟିକୁ ଏହି ବାହ୍ୟ

ଜଗତର ଭୂମିକୁ ନେଇ ଆସିବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ଏକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତର ସଂଘଟିତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଜାଗତିକ ଜୀବନର ଅବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବଦଳାଇ ଦେବାଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ସହିତ ସଂଗତି ରକ୍ଷାକରି ପୂର୍ଣ୍ଣଯୋଗର ସାଧକମାନେ ମନନ ଓ ଧ୍ୟାନର ଏକ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା ଲାଗି ଆପଣାକୁ ଏହି ଜଗତ ମଧ୍ୟରୁ କଦାପି ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ କରି ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆପଣା ସମୟର ଅନ୍ତତଃ ଏକଚତୁର୍ଥାଂଶ ଭାଗକୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଉପଯୋଗୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଏଠି ଆଶ୍ରମରେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଅବସର ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଆପଣାର ସ୍ୱଭାବଟି ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧକକୁ ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ବାଛି ନେବାକୁ ହୁଏ, ମାତ୍ର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ତାକୁ ସେବା ଓ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତାର ଭାବ ରଖି କରିବାକୁ ହୁଏ, ସର୍ବଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପାନ୍ତରର ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁହିଁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହୁଏ ।

ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ଲାଗି ଆଶ୍ରମକୁ ଏପରି ଭାବରେ ସଂଗଠିତ କରାଯାଇଛି ଯେ ଏଠାରେ ରହିଥିବା ଆଶ୍ରମବାସୀଙ୍କ ଲାଗି ନ୍ୟାୟତଃ ଯାହାକିଛି ଦରକାର, ଏଠାରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିପୂରଣ କରି ଦିଆଯାଉଛି ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନଧାରଣ ଲାଗି ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେପରି ଆପଣାର ବିକାଶଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବା ମୁକ୍ତ ପରିବେଶଟିକୁ ଲାଭ କରିପାରିବ, ଏଠାରେ ସେଥିଲାଗି ଖୁବ୍ କମ୍‌ସଂଖ୍ୟକ ନିୟମ ରଖାଯାଇଛି । ମାତ୍ର କେତୋଟି ବିଷୟକୁ ଏକାନ୍ତ ନିଷିଦ୍ଧ କରି ରଖାଯାଇଛି । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି : ୧-ରାଜନୀତି, ୨-ଧୂମପାନ, ୩-ମଦ୍ୟ-ପାନ ଏବଂ ୪-ଯୌନ-ସମ୍ଭୋଗ ।

ଏଠାରେ ସାନ ବଡ଼, ତରୁଣ ଓ ବୃଦ୍ଧ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଶରୀରର ଯେପରି ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ରହିବ, ଦୃଢ଼ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସାଧିତ ହେବ, ସେଥିଲାଗି ଏଠାରେ ସବୁପ୍ରକାର ଯତ୍ନ ନିଆଯାଏ । ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା

ଦିଆଯାଏ, ତାହା ଏକ ସମଗ୍ର ମାନସିକ ବିକାଶର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ରଖିଥାଏ ଏବଂ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ଆଦର୍ଶ ଉପରେହିଁ ତାହା ଆଧାରିତ ହୋଇଥାଏ ।

*

ଏହି ଆଶ୍ରମରେ ବାହ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧତା ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳା ରକ୍ଷା କରିବାରେ କିଏ କେତେଦୂର ସଫଳ ହେଉଛି, ତାହାରକୁ ଦେଖିଲାଭଳି ତାହାର କୌଣସି ପରୀକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ହୁଏ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଅନ୍ତର୍ଗତ ପରୀକ୍ଷା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ବଡ଼ କଠିନ ଓ ସେଥିରେ କୌଣସି ବିରାମ ମଧ୍ୟ କେବେ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ଜଣେ ଅଧିବାସୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସକଳ ଅହଂକାରିତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାର ଓ ସକଳ ଦାମ୍ଭିକତାକୁ ଜୟ କରିବାର ତା'ର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷାଟିରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ଠାପର ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଠାରେ ରହିବାକୁ ହେଲେ ଯେ ଆପଣାର ସବୁ କିଛିକୁ ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ହେବ, ତାହାରକୁ ଦେଖି ପାରିବା ଭଳି କୌଣସି ଉପାୟରେ ତାହା କେବେହେଲେ ଆଦାୟ କରାଯାଏ ନାହିଁ; ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଏବଂ ଏହି ସମର୍ପଣ ପ୍ରକୃତରେ କପରି ନିଷ୍ଠାର ସହିତ କରାଯାଇଛି, ତାହାର ପରୀକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି ଅନେକ କଥା ଆସି ପହଞ୍ଚିଥାଏ । ସେକଥା ଯାହାହେଉ ପଛକେ, ଯେଉଁମାନେ ପରମକରୁଣାର ଆକାଙ୍‌କ୍ଷା ରଖିଥାନ୍ତି ଓ ଯେଉଁମାନେ ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ୁଥାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ସେହି କରୁଣା ଓ ସେହି ସାହାଯ୍ୟ ସର୍ବଦା ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବିଶ୍ବାସ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରତ୍ୟୟ ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ପାରେ, ସେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଶକ୍ତି ଅନନ୍ତଗୁଣ ହୋଇ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ ।

*

ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଯାହାକିଛୁ ହେଉଛୁ କେବଳ ତାହାକୁହିଁ ଏଠାରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ପାଇଁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ, ତାହାକୁହିଁ ଜାରି ରଖିବାକୁ ବା ସ୍ଥାୟୀ କରି ରଖିବାକୁ ଆମେ ଏଠାରେ ଆସି ସମବେତ ହୋଇ ନାହୁଁ ।

❊

କେତେକ ଅନ୍ତର୍ମାନସିକ ଉପଲବ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଏବଂ କେତେକ ବାହ୍ୟ ସଂଗଠନ ଦ୍ୱାରା ଯେ ଏପରି ଏକ ଜଗତ୍ ସମ୍ଭବ କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯେଉଁଥିରେ କି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦୁଃଖରେ ଆଣି ପକାଉ ଥିବାର ଅଧିକାଂଶ କାରଣ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ନାହିଁ, ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଜଗତକୁ ତାହା ପ୍ରମାଣ କରିଦେବା ସକାଶେହିଁ ଆମେ ଏଠାରେ ଏକ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛୁ ।

❊

ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ଲାଗିହିଁ ଆମେ ଏଠାରେ ରହିଛୁ ; ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧିକ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କହିବାକୁ ଗଲେ, ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଯେପରି ଆମରି ଜୀବନ ଦେଇ ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ପୂରଣ କରି ପାରିବ, ଆମେ ସେଇଥି ଲାଗି ଏଠାରେ ରହିଛୁ । ପରମ ସତ୍ତାଙ୍କର କ୍ରମୋନ୍ନତ ସଂସ୍ଥାପନ ଲାଗି ଏବଂ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଗି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାର ନିମିତ୍ତରୂପେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବାକୁହିଁ ଆମେ ଏଠାରେ ଅଛୁ ।

❊

ଆମେ ସମସ୍ତେ ପୂର୍ବର କେତେକେତେ ଜନ୍ମରେ ପରସ୍ପରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭେଟିଛୁ । ତା' ନ ହୋଇଥିଲେ ଏହି ଜୀବନରେ ଆମେ କେବେହେଲେ ଏଠି ଏକତ୍ର ହୋଇ ନଥାନ୍ତୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ; ଏବଂ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାର ବିଜୟ ସକାଶେ ଏବଂ ଜଗତରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରକାଶ ସକାଶେ ଆମେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି କାମ କରିଆସିଛୁ ।

❊

ଏପରି ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପରିବାରଟିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଯେଉଁଠାରେ କି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ତା'ର ସାମର୍ଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ବିକଶିତ କରି ଆଣିବାର ଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭାବନା ସବୁବେଳେ ରହିଥିବ ।

❋

ଯେଉଁମାନେ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ୟଟି ଲାଗି ଆପଣାର ଜୀବନକୁ ସମର୍ପିତ କରି ରଖିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ଏହି ଆଶ୍ରମ ସେହିମାନଙ୍କ ଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି ।

❋

ମନୁଷ୍ୟଜାତି ଆଜି ଯେତେବେଳେ ବିଭବ ଓ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ କରିପାରିଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ଯେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି, ତାହା କଦାପି ଆମ ଲାଗି ଏକ ଅନୁସରଣୀୟ ଆଦର୍ଶରୂପେ ଗୃହୀତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମାନବୀୟ ସେହିସବୁ ନାନା ଆଦର୍ଶର ପରୀକ୍ଷା-କ୍ଷେତ୍ର ରୂପେ ତ ଏଡ଼େ ବିରାଟ ପୃଥିବୀଟାଯାକ ପଡ଼ି ରହିଛି ।

ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଆଗରେ ରଖି ଆମେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛୁ, ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ଆମର ସଫଳତାର ସମ୍ଭାବନା ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷୀଣ ବୋଲି ପ୍ରତୀତ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆମେ ଯେ ଭବିଷ୍ୟତର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ, ସେ ବିଷୟରେ ଆମର କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମୁଁ ଭଲକରି ଜାଣିଛି ଯେ ବାହ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖିଲେ ଏହି ପୃଥିବୀର ବର୍ତ୍ତମାନର ଅନେକାନେକ ସିଦ୍ଧିର ତୁଳନାରେ ଆମେ ଅନେକ ତଳେ ରହିଛୁ, ମାତ୍ର କୌଣସି ମାନବୀୟ ମାନଦଣ୍ଡ ଅନୁସାରେ କୌଣସି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିବାକୁ ଆମେ କଦାପି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ରଖି ନାହୁଁ । ଆମେ ଏପରି ଅନ୍ୟ ଆଉକିଛି ସକାଶେ ଏଠାରେ ପ୍ରୟାସ କରୁଛୁ, ଯାହାକି ଭବିଷ୍ୟତରହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ରହିଛି ।

❋

ଏହି ଯେଉଁ ଆଶ୍ରମଟିର ଏଠାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଛି, ତାହା ଆଗାମୀ ନୂତନ ପୃଥିବୀଟିର ବାହକ ହେବା ଲାଗିହିଁ ଅଭିପ୍ରେତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଏହି ଆଶ୍ରମର ପ୍ରେରଣା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଆସୁଛି, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଏକ ଶକ୍ତି ଏହାକୁ ପରିଚାଳିତ କରି ନେଉଛି, ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁହିଁ ଏହାର ଯାବତୀୟ ସୃଜନ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚାରିତ ହୋଇ ଆସୁଛି ; ଏବଂ ଆଗାମୀ ନୂତନ ଉପଲବ୍ଧି ସକାଶେହିଁ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି ।

ଆଶ୍ରମ ଭିତରେ ଯେଉଁସବୁ ଅଭାବ ଓ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ରହିଛି ଏହାର ଯେଉଁ ଯାବତୀୟ ବିଫଳତାମାନ ରହିଛି, କେବଳ ସେହିଗୁଡ଼ିକର କ୍ଷେତ୍ରରେହିଁ ଏହି ଆଶ୍ରମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀର ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ।

ଆଶ୍ରମକୁ ତାହାର ଅସୁବିଧାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ମୁକୁଳାଇ ନେବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଜାତିର ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନ ସିଢ଼ିସବୁର ଆଦୌ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ ।

ଆଶ୍ରମରେ ରହୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୀକ୍ଷିତ ହୋଇଯାଇ ପାରିବେ ଏବଂ ଅବତରଣ କରି ଆସୁଥିବା ସେହି ପରମ ସତ୍ୟାଲୋକଟି ଲାଗି ଆପଣାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ରଖିପାରିବେ କେବଳ ସେତିକିବେଳେହିଁ ଆଶ୍ରମ ଆପଣାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ଯଥାର୍ଥ ସହାୟତା ଲାଭ କରିବ ।

ଏହାଯେ ଏକ ଦୁରୂହ କାର୍ଯ୍ୟ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ; ମାତ୍ର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁହିଁ ସାଧ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଆଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସିଛୁ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲାଗିହିଁ ଆମେ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ରହିଛୁ ।

ସେହି ପରାତ୍ପର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପରମ ଇଚ୍ଛା ଓ ପରମ ସହାୟତା ଉପରେ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିହିଁ ଆମେ ସମସ୍ତ ପଥର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଗ୍ରସର ହେବାରେ ଲାଗିଥିବୁ ।

ଆଜି ଯେତେ ଯିଏ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟି ସକାଶେ ପ୍ରାଣପଣ କରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ଏହି ଆଶ୍ରମର ଦ୍ୱାର ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କ ଲାଗି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ଓ ସର୍ବଦା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ଜୁନ୍, ୧୯୬୪

ସାମୂହିକ ଜୀବନ
ଅଭିବୃତ୍ତି—ଅସୁବିଧା—ସମଞ୍ଜସତା

ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ :

ଯେଉଁମାନେ ଆପଣା ସହିତ ଆପଣାର ଅହଂଟିକୁ ନେଇ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ଏହିମାନଙ୍କଠାରୁହିଁ ଯାବତୀୟ ଭୁଲ୍ ଓ ପ୍ରମାଦର ଆଗମ ହୋଇଥାଏ ; ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନୁଭବଗୁଡ଼ିକୁ (ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଭଲ ଲାଗେ ଓ କ'ଣସବୁ ଭଲ ନଲାଗେ), ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ସମ୍ମାନ ବା ସୁବିଧା ବିଷୟରେ ଏକ ସଚେତନତା, ଗର୍ବ, ସବୁଟିକୁ ଆପେ ଦଖଲ କରି ରହିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତିଟିକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନୁଭବ କରିବାର ଯଥାର୍ଥ ରୀତିଟି ହେଉଛି ଯେ ଏଇଟି ହେଉଛି ମାଆଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ — କେବଳ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ । ଏବଂ ତୁମେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଏପରି ମନୋଭାବ ସହିତ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବ ଯେ ସେଥିରେ ସର୍ବଦା ଏକ ସାଧାରଣ ସମଞ୍ଜସତା ରହିଥିବ । କେବଳ ବାହ୍ୟ ସଂଗଠନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସମଞ୍ଜସତା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ, ଅବଶ୍ୟ ଏକଥା ସତ ଯେ କ୍ରମଶଃ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବାହ୍ୟ ସଂଗଠନ ନିଶ୍ଚୟ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଥିବ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଏକ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମଞ୍ଜସତା ମଧ୍ୟ ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ, ତା' ନହେଲେ ସର୍ବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି ସଂଘାତ ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳତାହିଁ ଲାଗି ରହିଥିବ ।

*

ଆଶ୍ରମବାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ପ୍ରକାରର କୌଣସି ସଂସର୍ଗ ରହିବା ଉପରେ ମାଆ ଏଠାରେ କୌଣସି ଜୋର ଦେଇ ନାହାନ୍ତି (ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଦ୍‌ଭାବନା,

ସଦିଚ୍ଛା ଓ ଶାଳୀନତା ସବୁବେଳେ ଅବଶ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ) , କାରଣ ଏଇଟା ଏଠାକାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକ ନୂତନ ଚେତନାର ଭୂମିରେ ଏକଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା । ଏଠାରେ ରହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ନୂତନ ଚେତନାଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବା ଲାଗି ଓ ସେହି ସ୍ତରରେହିଁ ଈପ୍ସିତ ଏକଯୁକ୍ତତାଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଲାଗି ଆପଣାର ସାଧନାରେହିଁ ଅନୁକ୍ଷଣ ତତ୍ପର ହୋଇ ରହିବ, ତାହାହିଁ ତା'ର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

❊

ଜୀବନରୁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବାସଗ୍ରହଣର ଧାରଣାଟିକୁ ମାଆ ମୋଟେ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆସେ ନାହିଁ, କେବଳ ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ଭ୍ରମହିଁ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ଅନୁଚିତ କାରଣଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ସାମୟିକ ଭାବରେହିଁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ବାହ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପର୍କରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରେ, ତାହାହିଁ ପ୍ରକୃତ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ । ଏକ ଦୃଢ଼ ସଙ୍କଳ୍ପ ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଆପଣା ଭିତରୁହିଁ ସେହି ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅତିବେଶୀ ମିଳାମିଶା କିଂବା ଅତିଗୁଡ଼ାଏ କଥାବାର୍ତ୍ତାକୁ ସର୍ବଦା ବର୍ଜନ କରାଯିବ ସତ, ମାତ୍ର ଜୀବନମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବାହାରି ଆସିବାର କଥା କଦାପି କୁହାଯାଉ ନାହିଁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଈପ୍ସିତ ପରିଣାମଟିକୁ ଲାଭ କରିନାହାନ୍ତି ।

❊

ଆର୍ଥିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା :

ଏହି ଆଶ୍ରମଟିକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଲାଗି ମାଆଙ୍କୁ ଓ ମୋତେ ଅନେକ କଷ୍ଟ ଓ କ୍ଳେଶର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏହାର ଅନ୍ତେବାସୀ-ସଂଖ୍ୟା ସର୍ବଦା ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ଆସିଛି ; ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଂସ୍ଥାନ କରିପାରିବା

ଓ ବେଳେବେଳେ ନିଅଣ୍ଟିଆ ବଜେଟ ଓ ତା'ର ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ଖୁବ କଠିନ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ବିଶେଷତଃ ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଖର୍ଚ୍ଚ ସବୁ ପ୍ରାୟ ଏକ ଅସମ୍ଭବ ଓ ଅକଳ୍ପନୀୟ ଉଚ୍ଚତାକୁ ଯାଇ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛି, ଆମକୁ ବିଶେଷ କଠିନତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଛି । ଯିଏ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଓ ପରିଚିତ ଥିବ ଓ ଏହିପରି ଦାୟିତ୍ୱମାନ ବହନ କରିଥିବ, କେବଳ ସେଇ ଆମେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଆସିଥିବା ସକଳ ଅବସ୍ଥାକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିବ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯଦି ଏକ ଦିବ୍ୟ ପରମଶକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନ ଥାନ୍ତା, ତେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସ୍ଥାୟୀ ଆୟ ବା ଉପାର୍ଜନ ନଥାଇ ଏହି ମାତ୍ରାରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ କଦାପି ନିର୍ବାହିତ କରାଯାଇ ପାରି ନଥା'ନ୍ତା । ଦାନ ଦୟାଳୁତାର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ କଦାପି ନିର୍ବାହିତ କରାଯାଇ ପାରି ନ ଥାନ୍ତା । ଦାନ ଦୟାଳୁତାର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଆମେ ଆମ କାର୍ଯ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖି ନାହୁଁ, କାରଣ ଏସବୁର ତତ୍ତ୍ୱ ନେଇପାରିବା ଲାଗି ସବୁବେଳେ ଅନ୍ୟମାନେ ରହିଛନ୍ତି । ଆମେ ଯେଉଁ ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ହାତକୁ ନେଇଛୁ, ସେଇଥିରେହିଁ ଆମକୁ ସବୁ ଖରଚ କରିବାକୁ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆମେ ଯାହା ପାଉଛୁ, ଆମ ପ୍ରୟୋଜନଗୁଡ଼ିକ ତୁଳନାରେ ତାହା ଆଦୌ କିଛି ନୁହେଁ ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ । ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଯେଉଁସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥାଗମ କରାଇ ପାରିବ, ଆମେ ସେସବୁ କାମ କଦାପି ହାତକୁ ନେଇ ପାରିବୁ ନାହିଁ । କେବଳ ଯେତିକି ପଇସା ସମ୍ଭବ, ଆମେ ସେହିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ କାମରେ ଲଗାଇ ପାରିବୁ । ଏପରି କୌଣସି ସାଧାରଣ ନିୟମ ନାହିଁ ଯେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଦାନଦାକ୍ଷିଣ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟମାନ ଅବଶ୍ୟ କରିବେ ବା ଏଠାକୁ ଯେତେ ଯିଏ ଅତିଥି ଓ ପରିଦର୍ଶକ ଆସିବେ, ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବେ ଅଥବା ସେମାନଙ୍କର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବେ, ସେମାନଙ୍କର ରହିବା ଓ ଖାଇବାର ସବୁକଥା ବୁଝିବେ । ଆମେ ଏଠାରେ ଏସବୁ କଥା କରୁଛୁ, କାରଣ ଏହା ଆମ କାର୍ଯ୍ୟଟିର ଏକ ଅଂଶରେ ପରିଣତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ସମୁଦାୟ ଆଶ୍ରମଟିକୁ ସୁସଂଗଠିତ କରି ଚଳାଇବାକୁ ସ୍ୱୟଂ ମାଆ ଆପଣାର ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟସାଧନଟି ଲାଗି ବିଭାଗୀୟ ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାଛୁଥିଲେ । କେଉଁ କେଉଁ ଧାରାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକର ବିଶଦ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସେଇ କରିଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କର ରୀତିଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସରଣ କରିବାଲାଗି ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାଲିମ ଦିଆଯାଇଥିଲା । କେବଳ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେହିଁ ସେ ପଛକୁ ହଟିଗଲେ ଓ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ତାଙ୍କର ଧାରାରେ ଅଥଚ ତାଙ୍କର ସତର୍କ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ ସହିତ ଚାଲିବାଲାଗି ଅନୁମତି ଦେଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଖ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କର ନୀତି ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମାଆଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସବୁକଥା ଜଣାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଯେତେବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ ବା ଉଚିତ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଅନେକ ସମୟରେ ସେମାନେ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ସେହି ଅନୁସାରେ କିଛିତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧ୍ୟ ଘଟାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଷମୁକ୍ତ ନୁହେଁ, କାରଣ ସେମାନେ ସ୍ୱୟଂ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଷମୁକ୍ତ ହୋଇନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କର୍ମୀ ଏବଂ ସାଧକମାନଙ୍କର ଅହଂଟି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ସାଧକମାନେ ଯେ ଏଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ଅହଂ ଲାଗି ନାହାନ୍ତି, ଆପଣା ଆପଣାର ପ୍ରାଣିକ ଏବଂ ଭୌତିକ ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ସମର୍ଥନତା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି, ମାତ୍ର ସେମାନେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ କଠୋର ଯୋଗର ସାଧନା ଲାଗି ଯେ ଏଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ବାସନାର ବିନାଶ ତଥା ତାହାର ସ୍ଥାନରେ ଦିବ୍ୟ ପରମସତ୍ୟ ଓ ଦିବ୍ୟ ପରମଇଚ୍ଛାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଯେ ସେହି ଯୋଗର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ,—ସାଧକ ଓ କର୍ମୀମାନେ ଏହି ସତ୍ୟଟିର ଉପଲବ୍ଧି କରି ନ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଯାହାକିଛି କରିବେ, ତାହା କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦୋଷମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏଠାରେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଉଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତତ୍ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଯାବତୀୟ ବିଷୟରେ ଆପଣାର ଧାରଣା ଓ ରୁଚିଗୁଡ଼ିକୁ ଗୌଣ କରି ରଖିବାକୁ ହେବ ଅଥବା ପରିହାର କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ମାଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ତ୍ତ ଓ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସାରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ପରିଣାମ ଲାଗି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତ ଆଶ୍ରମରେ ଏଇଟିକୁହିଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଧାନ ଅସୁବିଧା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ, କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମୀ ତାଙ୍କ ନିଜର ଧାରଣାଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସାରେହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନିଜ ଧାରାରେ ଓ ଯାହାକୁ ସେ ଉଚିତ ଓ ସୁବିଧାଜନକ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ତାହାରି ଅନୁସାରେ କାମ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଓ ସେଇଥିଲାଗି ତାଙ୍କୁ ଅନୁମତି ମିଳୁ ବୋଲି ଆଶା ମଧ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି । କାର୍ଯ୍ୟରେ ନାନା ଅସୁବିଧା, ସଂଘାତ ବା ବିଶୃଙ୍ଖଳା ଆସି ପହଞ୍ଚିବାର ଏଇଟି ହେଉଛି ଏକ ପ୍ରଧାନ କାରଣ; ଏହା ଦ୍ୱାରା ସେହି କର୍ମୀ, କର୍ମୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, କର୍ମୀ ଏବଂ ବିଭାଗୀୟ ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଏବଂ ସାଧକମାନଙ୍କର ଧାରଣା ଓ ମାଆଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟରେ ବି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଆପତ୍ତି ନ ରଖି ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ନ ଦେଖାଇ ସମସ୍ତେ ମାଆଙ୍କର ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିନିଅନ୍ତେ, ତେବେଯାଇ ଏକ ସମଞ୍ଜସତା ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରନ୍ତା ।

ଆଶ୍ରମରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସବୁକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ସୁସଙ୍ଗଠିତ ଓ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ବିଭାଗୀୟ ମୁଖ୍ୟ ଅଥବା କର୍ମୀ କେହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନୁହନ୍ତି । ସାମୁଦାୟିକ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସକାଶେ ଆପଣାର ଇଚ୍ଛାକୁ ବୃହତ୍ତର ଇଚ୍ଛାଟିର ଅଧୀନ କରି ରଖିବା ଏବଂ ତା' ସହିତ ସହଯୋଗ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ; କାରଣ ତା' ନହେଲେ ଅରାଜକତାହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ।

❊

ଯଦି ଅନ୍ୟ ସାଧକମାନେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତାହା ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ; ଜଣେ ସାଧକ ତା' ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥିବା ଭୁଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକହିଁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ପାରିବ ଓ ସେଗୁଡ଼ିକର ନିରାକରଣ

କରିପାରିବ, ମାତ୍ର ତା'ର ଆପଣା ଦାୟିତ୍ୱର କ୍ଷେତ୍ରଟି ମଧ୍ୟକୁ ନ ଆସୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭୁଲ୍‌କୁ କଦାପି ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧକ କେବଳ ନିଜକୁହିଁ ସଂଶୋଧନ କରୁଥିବ, ନିଜର ଦୋଷ ଓ ତ୍ରୁଟିଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ସୁଧାରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିବ ।

*

ଭୌତିକ ଅଧିକାଂଶ ବିଷୟର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମକୁ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତ କରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନ ହେଲେ, ସବୁ କଥା କେବଳ ଗୋଳମାଳର ଗୋଟିଏ ସାଗରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ ଓ ବଡ଼ ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ ହୋଇ ପଡ଼ିବ । କୌଣସି ନିୟମ ନଥାଇ ଭୌତିକ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଚଳାଇ ପାରିବା ଲାଗି ଲୋକମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ବିକଶିତ ନ ହୋଇଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ବାହ ଲାଗି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିୟମମାନ ଅବଶ୍ୟ ତିଆରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଆଶ୍ରମରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୃଙ୍ଖଳା ଅଛି ବୋଲି ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ଧାରଣା ରହିଛି, ମୁଁ ନିଜେ ସେଥିରେ ଏକମତ ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ଠିକ୍ ଓଲଟା କଥା କହିବି ଯେ ଏଠାରେ ଶୃଙ୍ଖଳାର ବହୁତ ଅଭାବ ରହିଛି ; ଅନେକ ବିଶୃଙ୍ଖଳତା ରହିଛି, କଳିକଜିଆ ରହିଛି, ଆପଣାର କଥାକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ଲାଗି କେତେ ନା କେତେ ଆଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଯାହାକିଛି ଅଛି, ତାହାକୁ ଆମେ ଏକ ସଂଗଠନ ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବୋଲିହିଁ କହିବା ଏବଂ ସକଳ ବିଶୃଙ୍ଖଳତା, କଳହ ଏବଂ ସ୍ୱାଗ୍ରହ ସତ୍ତ୍ୱେ ମାଆ ସେହି ସଂଗଠନ ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥାଟିକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ପାରିଛନ୍ତି, ସେଇଟିକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖି ପାରିଛନ୍ତି । ସାମୂହିକ ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ସେହି ସଂଗଠନ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି ; ବାହାରୁ ଆସୁଥିବା ଯେଉଁମାନେ ଆଶ୍ରମଟିର କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପମାନ ଦେଖିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି ସଂଗଠନ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଏହାର ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି । ଏହି କାରଣରୁହିଁ ଆଶ୍ରମ ତିଷ୍ଠି

ରହିପାରିଛି । ଏଇଟି କୋଉଦାନରୁ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉ ବୋଲି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଈର୍ଷାପରାୟଣ ଆକ୍ରମଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହା ତଥାପି ବଞ୍ଚି ରହିପାରିଛି ।

*

ଆମେ ଏଠାରେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ହାତକୁ ନେଇଛୁ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ, କର୍ମ ଓ ଏହି ଭୌତିକ ସଂସାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ହୋଇ ରହିଛି । ମୁଁ ଯାହା କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରୁଛି, ସେଇଟିରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉପଲବ୍‌ଧିକୁ ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ସର୍ବପ୍ରଥମ ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଲି ଜାଣିବା ସତ, ମାତ୍ର ଜୀବନରେ, ମନୁଷ୍ୟସମୂହ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଜଗତରେ ଏକ ବହିଃକ୍ଷେତ୍ରୀୟ ଉପଲବ୍‌ଧି ବ୍ୟତୀତ ସେହି ଉପଲବ୍‌ଧିଟି କଦାପି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ଭିତରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାର ଉପଲବ୍‌ଧି ହେବ ସତ, ମାତ୍ର ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ଉପଲବ୍‌ଧି ବି ହେବ । ଆଶ୍ରମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଭଳି ହୋଇ ରହିଛି, ସେଥିରୁ ତାହା ସେହି ଆଦର୍ଶରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି ବୋଲି ଆଦୌ କୁହାଯିବ ନାହିଁ; ସେହି ଆଦର୍ଶଟିକୁ ସମ୍ଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ତେବାସୀଙ୍କୁ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ମଧ୍ୟରେହିଁ ବାସ କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ ଏହି ସାଧାରଣ ଓ ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ ଅହଂପ୍ରେରିତ ମନ ଓ ପ୍ରଧାନତଃ ରାଜସିକ ଏହି ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ବିଚରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥିଲେ ଆଦୌ କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତଥାପି ଏହି ଆଶ୍ରମକୁ ଆମ ପ୍ରୟାସଟିର ପ୍ରଥମ ପରିଣତ ରୂପ ବୋଲି କୁହାଯିବ ; ଏହାକୁ ଏଭଳି ଗୋଟିଏ କ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯିବ, ଯେଉଁଥିରେ କି ଆବଶ୍ୟକ ପ୍ରସ୍ତୁତିର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାଆଙ୍କୁହିଁ ଏହି ଆଶ୍ରମଟିକୁ ଠିଆକରି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ଏହିସବୁ ଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ସଂଗଠନ ଅବଶ୍ୟ ରହିବ ଓ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ନିୟମ ଓ ବନ୍ଧନ ବ୍ୟତୀତ ତାହା କଦାପି ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏପରିକି ଅହଂକୁ ଜୟ କରିପାରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଆବଶ୍ୟକତା

ରହିଛି । ଅନ୍ତତଃ ଏକ ସହାୟକରୂପେ ମାନସିକ ରୁଚି ଅଭିରୁଚି ତଥା ରାଜସିକ ପ୍ରାଣିକ ପ୍ରକୃତିକୁ ଜୟ କରିବା ଲାଗି ଶୃଙ୍ଖଳାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଏଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଯଦି ବିଜୟ ହାସଲ ହୋଇ ସାରିଥା'ନ୍ତା, ତେବେ ବାହ୍ୟ ନିୟମାଦି ଲାଗି ଆଉ ଏତେ ଆବଶ୍ୟକତା ରହନ୍ତା ନାହିଁ ; ଏବଂ ତାହା ସ୍ଥଳରେ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ସହମତି, ଏକତା, ସମଞ୍ଜସତା ଏବଂ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୂର୍ତ୍ତି ଉଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ଥିତିଟି ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ଲୋକେ ଆପଣାକୁ କେବଳ ଯେତିକି ଶୃଙ୍ଖଳା ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧି ରଖିବାକୁ ଚାହିଁବେ ବା ନଚାହିଁବେ, ସେତିକି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାବତୀୟ ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ବର୍ଜନ ବା ତ୍ୟାଗ କରିଦେଲେ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା କେବଳ ବିଫଳତା ଓ ବିନାଶହିଁ ପରିଣାମ ହେବ । ··· ସେଇଟାକୁ ନୀତି ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଆମ କାର୍ଯ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତା, କେବଳ କଳହ ଓ ସଂଘାତ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଅବଶେଷ ରହି ନ ଥା'ନ୍ତା, ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମୀ କେବଳ ନିଜର ଖିଆଲ ଓ ଇଚ୍ଛାଟିକୁହିଁ ଜାରି କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ସବୁବେଳେ ସଂଘର୍ଷ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତା ।

❋

ଏକଥା ବେଶ୍ ସତ ଯେ, ସାଧକମାନେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣେ ଜଣେ ସିଦ୍ଧ ଯୋଗୀ ନ ହୋଇ ପାରିଛନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମ-ସଂଯମହିଁ ନିୟମ ହୋଇ ରହିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଯାବତୀୟ ପ୍ରକାରର ଆତିଶଯ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାକୁ ବୁହାଇ ନ ଦେବାକୁ ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟ ଶିକ୍ଷା କରିବେ । ଏଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେତିକି ସାଧନା ଯୋଗାଇ ଦିଆ ଯାଉଛି, ତାହାକୁ ଜଣେ ସାଧକ ଲାଗି ନିଶ୍ଚୟ ଯଥେଷ୍ଟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନର ତୁଳନାରେ ତାହାର ପରିମାଣ ଅନେକ ଅଧିକ । ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସକଳ ପ୍ରକାରର ଅବହେଳା, ଲାଳସା ବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଖିଆଲର ଯାବତୀୟ ଅନୁଧାବନରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିବାକୁ ଶିଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏହିସବୁ କରୁଥା'ନ୍ତି ,ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ଗତିରୋଧ

କରିବା ଲାଗି ମାଆ ସବୁବେଳେ କଦାପି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଏକ ମାନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରି ଦିଆଯାଇଛି, କୌଣସି ଜିନିଷ ନଷ୍ଟ ନ କରିବା ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରି ଦିଆଯାଇଛି, ଗୋଟିଏ ସଂଗଠନର ଢାଞ୍ଚା ତିଆରି କରି ରଖାଯାଇଛି ; ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଲାଗି ଏତିକି କୁହାଯିବ ଯେ ସେମାନେ କ୍ରମେ ସବୁକିଛି ଶିଖିଯିବେ ଏବଂ ମାଆଙ୍କର ଅନ୍ତଃକାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଶକ୍ତିକୁ ଆପଣାର ସହାୟକ-ରୂପେ ଲାଭକରି ଆପଣାର ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଆପଣାର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବେ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଉଛି ।

❋

ଯଦି ସାଧକ ଆପଣାର ନିମ୍ନତର ସ୍ୱଭାବଟିକୁହିଁ ଅଧିକ ବଳବାନ୍ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଏ, ତେବେ ତାହାକୁ ତା' ନିଜର ପରାଜୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ, ପରମ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିର ପରାଜୟ ବୋଲି କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତା' ଲାଗି ପରମ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତିର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି ବୋଲି ସେ ଯେ ଏଠାକୁ ଆସିଛି ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ପରମ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ଲାଗି ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି ବୋଲିହିଁ ସେ ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ଯଦି ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବ ଏବଂ ମାଆଙ୍କର ମାର୍ଗଚାଳନା ଲାଗି ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବ, ତେବେ ସେ ଆପଣାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ; ମାତ୍ର ଯଦି ସେ ନିଜର ସର୍ତ୍ତଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଜାରି କରି ରଖିବାକୁ ଚାହିଁବ ଓ ପରମ ଦିବ୍ୟଶକ୍ତି ଉପରେ ଆପଣାର ଭାବନା ଓ ଆପଣାର ବାସନାଗୁଡ଼ାକୁ ଲଦି ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବ, ତେବେ ତାକୁ ଯାବତୀୟ ପ୍ରମାଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

❋

ଏଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି କେତେବଡ଼ ଏକ ସମ୍ଭାବନା ଯେ ମହଜୁଦ ହୋଇ ରହିଛି, ସେକଥା ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି ।

ମାଆ :

ଏଠାରେ ରହୁଥିବା ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖୁସି ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ତା' ନ ହେଲେ ସେମାନେ ଏହି ଅପୂର୍ବ ସୁଯୋଗଟି ଦ୍ୱାରା କଦାପି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଲାଭବାନ୍ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

*

ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ସୁଖୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ଆଉ କେଉଁଠି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସୁଖୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

*

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ରିକ୍ତ ବା କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇପଡୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ସକଳ ସମ୍ପର୍କ ହରାଇବସୁଛୁ; ସେତେବେଳେ ଆମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରିକ୍ତ ଭାବରେ ହିଁ ଏହି ମନୁଷ୍ୟସ୍ତରର ହୋଇ ରହୁଛୁ ।

*

ସିଏ ଯେ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହି କଥାଟି ପ୍ରମାଣ କରିଦେଉଛି ଯେ ତାଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱଟି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସିଠାରେ ଏକ ଅଭୀପ୍ସା ଅବଶ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ସହାୟତା ପାଇ ପାରିଲେ ସେହି ଅଭୀପ୍ସା ତାଙ୍କର ସମୁଦାୟ ସତ୍ତା ମଧ୍ୟକୁ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଯାଇପାରିବ ।

*

କେବଳ ଯାହାକିଛି ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବରେ କରାଯାଇପାରେ, ଏଠାରେ ତୁମେ ତାହାହିଁ କରିବ; କାରଣ ଏଠାରେ କିଛିହେଲେ ଗୁପ୍ତ ରହିପାରିବ ନାହିଁ ।

*

ରୂପାନ୍ତର-ସାଧନାଲାଗି ଯେଉଁସବୁ ଅସୁବିଧାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧାର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଛ ।

*

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କଠୋର ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆଗ ତୁମେ ନିଜ ପ୍ରତି କଠୋର ହୁଅ ।

ଠିକ୍ ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତିଟିରେ ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ଖରାପରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଖରାପ ଆଡ଼କୁ ଗତି କରୁଥିବା ପରି ବୋଧ ହେଉଛି, ସେତିକିବେଳେ ହିଁ ଆମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବିଶ୍ୱାସ ସ୍ଥାପନ କରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ପରମ କରୁଣା ଯେ ଆମକୁ କଦାପି ବଞ୍ଚିତ କରି ରଖିବ ନାହିଁ, ଏହି କଥାଟିକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରି ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

•

ରେଖାଙ୍କିତ ଶବ୍ଦର ବ୍ୟାଖ୍ୟା

ଅର୍ଥାତ୍, ଫଳାଫଳର କୌଣସି ବିଚାର ନ ରଖି ଆମକୁ ଆମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିଶ୍ୱାସଟିର ବୋଲମାନି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ବିପରୀତ ତଥାକଥିତ ଯାବତୀୟ ଆପାତ-ପ୍ରମାଣ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସଟିକୁ ଅଟଳ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ତୁମେ ଯେ ଅବଶ୍ୟ ଜୟଲାଭ କରିବ, ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଏହିପରି ଏକ ଇଚ୍ଛାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଆଣ । କେବଳ ମନଭିତରେ ରହିଥିବା ଏକ ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ତୁମ ଶରୀରର ସେହି କୋଷଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଇଚ୍ଛାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଆଣ । ତାହା ନ ହେଲେ ତୁମେ କିଛିହେଲେ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ଦେଇ କହିଲେ, ତୁମେ ହୁଏତ ଗୋଟି

ଗୋଟି କର ଶହେଟି ଔଷଧ ବ୍ୟବହାର କରିବ, ମାତ୍ର ତୁମ ଭିତରେ ଦୈହିକ ରୋଗଟିକୁ ଜୟ କରିବାଲାଗି ତୁମର ଏକ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଔଷଧ ସବୁ ତୁମ ରୋଗକୁ କଦାପି ଭଲ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମକୁ କବଳୀକୃତ କରି ରଖିଥିବା ପ୍ରତିକୂଳ ଶକ୍ତିଟିକୁ ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ହୁଏତ ଧ୍ୱଂସ କରିଦେଇପାରିବ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ଥର ଥର କରି ହୁଏତ ହଜାର ଥର ମଧ୍ୟ କରିପାରିବି । ମାତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଏକ ରିକ୍ତ ସ୍ଥାନଟି ସୃଷ୍ଟି ହେବା ମାତ୍ରକେ ଭିତରକୁ ପଶିଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତାହା ପୁଣି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ କହୁଛି, ବିଜୟଲାଭ କରିବାର ସେହି ଇଚ୍ଛାଟିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଆଣ ।

୨୦-୧୦-୧୯୫୭

*

ଭବିଷ୍ୟତ ମଧ୍ୟକୁ ଲମ୍ଫ ଦେବା ଲାଗି ଅତୀତ ଆମଲାଗି ଏକ କୁଦା ମାରି ଡେଇଁପାରିବାର ପଟା ହୋଇ ହିଁ ରହିବ । ତାହା କେବେହେଲେ ଏକ ଜଞ୍ଜିର ହୋଇ ରହିବ ନାହିଁ, ଯାହାକି ଆମକୁ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାରୁ ବାଧା ଦେଇ ରଖିଥିବ ।

*

ମୁଁ ଯେପରି କହିଲି, ଅତୀତ ବିଷୟରେ ରହିଥିବା ଆମର ଅଭିବୃତ୍ତିଟି ଉପରେହିଁ ସବୁ ନିର୍ଭର କରି ରହିଛି ।

*

ଏହି ଜୀବନ ଭିତରେ କେତୋଟି ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରର ଜିନିଷ ରହିଛି ଓ ଆଉ କେତେକ ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଜିନିଷ ରହିଛି,—ତୁମ ଭିତରେ ଏହି ପୁରାତନ ବିଶ୍ୱାସଟି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥିବାରୁହିଁ ତୁମେ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଛ ; ଏକଥା ଆଦୌ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ବା କୌଣସି କର୍ମ କଦାପି ଉଚ୍ଚସ୍ତରର ହୁଏ ନାହିଁ କି ନୀଚସ୍ତରର ହୁଏ ନାହିଁ । କର୍ମଟିକୁ କରୁଥିବା ମଣିଷଟିର ଚେତନାହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବା ଅଯଥାର୍ଥ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ତୁମେ ଆପଣାର ଚେତନାକୁ ଯଦି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମ ଚେତନା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ କରି ରଖ ଏବଂ ତାହାକୁହିଁ ପ୍ରକଟ କରି ଦେଇପାର, ତେବେ ତୁମେ ଯାହାକଛି ଭାବୁଛ, ଅନୁଭବ କରୁଛ, ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଏବଂ ସତ୍ୟମୟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଯେଉଁ ବିଷୟଟି ପଢ଼ା ହେଉଛି, ପ୍ରକୃତରେ ସେଇଟିକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ; ତୁମେ ଯେଉଁ ଚେତନାରେ ରହି ପଢ଼ାଉଛ, ସେଇଟିକୁହିଁ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

❋

ବୃହତ୍ତର ସତ୍ତାମାନେ ସବୁବେଳେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସରଳ ଓ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବିନୀତ ହୋଇହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ।

❋

ମାଆଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱରେ ରହିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେହି ଅତିଥିମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆପଣାର ବ୍ୟବହାରରେ ସବୁବେଳେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଦ୍ର ଓ ନମ୍ର ହେବେ । ସେମାନେ ଉଚ୍ଚପଦର ହୁଅନ୍ତୁ ବା ନ ହୁଅନ୍ତୁ ପିଲା ହୁଅନ୍ତୁ ବା ବୃଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତୁ, ଭଲ ପରିଚ୍ଛଦ ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତୁ ବା ଖରାପ ପରିଚ୍ଛଦ ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସଦିଚ୍ଛା ଏବଂ ସତ୍ ବ୍ୟବହାର ସହକାରେ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏକଥା ଆଦୌ ନୁହେଁ ଯେ ଏହି ଆଶ୍ରମରେ ସୁସମ୍ବର୍ଦ୍ଧିତ ହେବା ଲାଗି ଅଧିକ ଭଲ ପରିଚ୍ଛଦ ପିନ୍ଧିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେହିଁ ଅଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ବିବେଚିତ ହେବେ; ଏପରି ଆଦୌ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ଗୋଟିଏ ଭିକାରି ପରି ଦେଖାଯାଉଥିବା ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ମୋଟରକାର୍ ଧରି ଆସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଆଦରଯତ୍ନ ଦେବା । ଆମେ ଏହି କଥାଟି କଦାପି ଭୁଲିଯିବା ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଯେପରି ମଣିଷ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ମଣିଷ, ଏବଂ ଆମେ ଯେ ମାପଦଣ୍ଡଟିରେ ଏକାବେଳେକେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଯାଇ ରହିଛୁ, ଏପରି ଭାବିବାକୁ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଏବଂ ଆମର ଭଦ୍ରତା କଦାପି କେବଳ ଏକ ବାହ୍ୟ ଆକାରର ହିଁ ଭଦ୍ରତା ହେବ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ତାହା କେବଳ ଏକ ଶୁଷ୍କ ଭଦ୍ରତା ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଭଦ୍ରତା ଆମ ଭିତରୁ ହିଁ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆସୁଥିବ । ଅସୁବିଧା ଯାହାକିଛି ହେଉ ବା ପରିସ୍ଥିତି ମଧ୍ୟ ଯାହାକିଛି ହେଉ ପଛକେ, ଯେଉଁସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହୋଇପଡ଼ୁ ବା ଆମର କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇପଡ଼ୁ, ମାଆ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭଲ କରି ଜାଣନ୍ତି, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍‌ଠିକ୍ ଭାବରେ ସେ ସବୁକଥା ଜାଣନ୍ତି; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲଭାବରେ ଜାଣି ସିଏ ଆମକୁ କହୁଥାନ୍ତି, ପରିସ୍ଥିତି ବା ଅବସ୍ଥା ଯାହାହେଉ ପଛକେ, କଠୋରତା ଏବଂ କର୍କଶ ବ୍ୟବହାରକୁ କଦାପି ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ । ଆମର ବାଟରେ ଅନେକ ବାଧା ରହିଛି, ମାତ୍ର ମାଆ ଆମକୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଆମର ଯାବତୀୟ ବାଧା ଓ ପ୍ରମାଦ ସର୍ବଦା ଏହିଭଳି ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାଲାଗି ଆମଭିତରେ ଉଚିତ ସାମର୍ଥ୍ୟଟି ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଯଦି ଆମେ ଆମ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ତରଟିରେ ରହି ଜୀବନ ବଞ୍ଚିପାରୁଥିବା, ତେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅଣାୟତ୍ତ ହୋଇ ନ ଯାଇ ଆମେ ସବୁବେଳେ ଏହିସବୁ ସ୍ଥିତିରେ ନିଶ୍ଚୟ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇପାରିବା । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଆପଣାଉପରୁ ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣଟିକୁ ହରାଇ ପକାଉଛୁ, ରାଗିଯାଉଛୁ ଅଥବା ଶୃଙ୍ଖଳା ରକ୍ଷା କରିବା ସକାଶେ ଆମକୁ ବାହ୍ୟ ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ସହାୟ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ସେତେବେଳେ ଆମକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଏହି କଥାଟି ଅବଶ୍ୟ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତିଟିରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଥିଲୁ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିବା ସମୟରେ ଆମେ ଉପରକୁ ଉଠିପାରିଲୁ ନାହିଁ । ସବୁ କଥାରେ ଓ ସବୁ ମାର୍ଗରେ ଆମେ ଏହି ଗୋଟିଏ ନିୟମ ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବା : ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ, ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ହୋଇ ରହିବାଲାଗି ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ତୁମେ ଆଜି ଏହି କଥାଟିକୁ କରିପାରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ନାହଁ, ତେବେ ଆଗାମୀ କାଲି

କରିପାରିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସମର୍ଥ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର ସର୍ବଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେଷ୍ଟାଟି ଅବଶ୍ୟ ରହିଥିବ । ତୁମେ ଯେ ଆଶ୍ରମର ଜଣେ ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ରହିଛ, ଆପଣାର କର୍ମରେ ସେହି କଥାଟିକୁ କଦାପି ଭୁଲିଯିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଆଚରଣରୁ ଲୋକେ ଆଶ୍ରମର ବିଚାର କରିବେ । ଏପରିକି, ଯେତେବେଳେ ତୁମକୁ 'ନାହିଁ' ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ଯେତେବେଳେ ଆଉ ଜଣକର ଅନୁରୋଧକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଦ୍ରତା ଓ ନମ୍ରତା ସହିତ ସେକଥା କରିପାରିବ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମ ପ୍ରତି କଠୋର ଓ କର୍କଶ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତୁମେ ଯେ ଠିକ୍ ସେହିପରି କରିବ, ତାହା ଏକଥାଟିର ଆଦୌ ଏକ କାରଣ ନୁହେଁ । ବାହାରର ଲୋକେ ଯେପରି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଉଥିବେ, ତୁମେ ଯଦି ଠିକ୍ ସେହିପରି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବାକୁ ଯାଅ, ତେବେ ତୁମେ ଅକାରଣରେ ଏଠି କାହିଁକି ରହିଛ ?

୯ । ୫ । ୫୭

❋

ପରିଦର୍ଶକ ଏବଂ ବହିରାଗତମାନଙ୍କ ପ୍ରତି (ଏବଂ ଏପରିକି ସେମାନଙ୍କ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ) ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ବିଷୟରେ ଆଶ୍ରମବାସୀମାନଙ୍କ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ସୁପରାମର୍ଶ :

"ଆଶ୍ରମର କୌଣସି ବିଷୟ ଅଥବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯଦି ତୁମର କିଛୁ ଭଲ ବା ପ୍ରୀତିକର କଥା କହିବାକୁ ନଥାଏ, ତେବେ ତୁମେ ନୀରବ ରହିଯିବ ।

ଏହି ନୀରବତା ଦ୍ୱାରା ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ତୁମେ ଯେ ନିଷ୍ଠାବାନ୍ ଓ ବିଶ୍ୱାସବନ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛ, ତୁମକୁ ସେକଥା ଜାଣି ରଖିବାକୁ ହେବ ।"

❋

ଏହିସବୁ ଯାବତୀୟ କଥା ଆମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହିଭଳି ଏକ ନୀରବ ଦୃଢ଼ଆସ୍ଥା ରଖିବାକୁହିଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି ଯେ ଯାହାସବୁ ଲାଗି ଆମର ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଆମକୁ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ, ଏବଂ ତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଆଉ ଯାବତୀୟ ବିଷୟରେ ଆମେ କଦାପି କୌଣସିପ୍ରକାରେ ଚିନ୍ତିତ ହେବା ନାହିଁ ।

*

ସିଏ ଏସବୁ ଧମକ ଆଡ଼କୁ କାହିଁକି କାନ ଦେବାକୁ ଯିବ ? ତାକୁ ତା'ର ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରୁ ଆସୁଥିବା ଆଦେଶଟି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ସାଧାରଣଙ୍କର ମତାମତ ଅନୁସାରେ କଦାପି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ ।

*

ମୁଁ କୌଣସି କଥାକୁ ଦୋଷ ଦେଉ ନାହିଁ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦୋଷ ଦେଉ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ ଆପଣାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେକଥା ଜାଣେ । କାର୍ଯ୍ୟଟି ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏହି କଠିନତାଗୁଡ଼ିକୁହିଁ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ଲାଗି ଆମେ ଏଠାରେ ରହିନାହୁଁ କି ?

*

କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟି ଉପରେହିଁ ଆସ୍ଥା ରଖିବାକୁ ଏବଂ ତୁମର ମଧ୍ୟଦେଇ ତାହାକୁହିଁ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ସମୟ ଆସିଛି ।

ମୁଁ ଏହି କଥାକୁ ପୁଣି ଥରେ କହୁଛି, ଆଉ ଆପଣାର କ୍ଷୁଦ୍ର ଇଚ୍ଛାଟି ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନିର୍ଭର ନକରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟଟିକୁ ପରମ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାଟି ହାତରେହିଁ ସମର୍ପଣ କରି ଦେବା ଲାଗି ଏବଂ ତୁମର ମଧ୍ୟଦେଇ ତାକୁ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିପାରିବା ସକାଶେ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା ଲାଗି

ଅବଚେଶେଷରେ ସମସ୍ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । କେବଳ ତୁମର ମନ ବା ଅନୁଭୂତି-ଗୁଡ଼ିକ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ମୁଖ୍ୟତଃ ତୁମର ଶରୀର ମଧ୍ୟଦେଇ ସେହି ଇଚ୍ଛା ଯେପରି ଆପଣା କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଯିବ, ସେଇଥିଲାଗି ତାକୁ ବାଟ ଛାଡ଼ି ଦେବାର ସମସ୍ତ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ଏବଂ ଯଦି ତୁମେ ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିପାରିବ, ତେବେ ଶରୀରଗତ ଏହିସବୁ ମୂର୍ଖତା କୁଆଡ଼େ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ତୁମର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଲାଗି ବଳବାନ୍ ଓ ସୁଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ବାହାରି ଆସିପାରିବ ।

❊

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯିବାମାତ୍ରକେ ଯଦି ଆମେ ଅଜ୍ଞାନରେ ପଡ଼ିରହିଥିବା ଜଣେ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ପରିହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଉ, ତେବେ ସାଧକ ହେବାରେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଉ କି ଲାଭ ରହିଲା ?

❊

ଯଦି କାହା ବିଷୟରେ କିଛି ଭଲ କଥା ଚିନ୍ତା କରି ନହେଉଛି, ସେତେବେଳେ ତା' ବିଷୟରେ ଆଦୌ କିଛି ନ ଭାବିବାହିଁ ଉଚିତ ହେବ ।

❊

ଯଦି କୌଣସି ଜାଗାରେ ସମଞ୍ଜସତା ରହି ନ ପାରିଲା, ତେବେ ସେଇଟିକୁ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାହାର କାରଣଟିକୁ ଖୋଜିଯିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ନିଜ ଭିତରେହିଁ ସେହି କାରଣଟିକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଭଲ ।

❊

ସିଏ ଯାହା କରୁଛି, ଭୁଲ କରୁଛି ଓ ଆମେ ଯାହା କରୁଛୁ ଠିକ୍ କରୁଛୁ, ଆମର ବିରୁଦ୍ଧ ପକ୍ଷକୁ ଏହି କଥାଟି ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଖାଇଦେବାକୁ

ଆମେ ଯେଉଁ ଉଗ୍ର ରତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାଉ, ଏକ କ୍ରମବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ସମନ୍ୱୟ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ବାଟରେ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ପ୍ରଧାନ ବାଧା ।

❊

ଏହାକୁ ତୁମେ ନୈରାଶ୍ୟଜନକ ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛ ? ଯଦି ଶହେଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣକଠାରେ ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଥାଏ, ତେବେ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅଭ୍ୟୁତ୍‌ଥାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ।

ଆଶ୍ରମରେ କାର୍ଯ୍ୟ

ମାଆ :

ଏଠାରେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି, ତାହା ବିଶ୍ୱରେ କରାଯାଉଥିବା କୌଣସି ନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଛି ।

❊

ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ କୌଣସି ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରା ଯାଉଛି, ସେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱର ନୂଆ ନୂଆ ସମସ୍ୟା ଆସି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଉଛି ।

❊

ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟମାନ କରିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଛି, ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କରିପାରିବା ଲାଗି ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ଏବଂ ପରମ କରୁଣାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯୁଗପତ୍ ଭାବରେ ସେହି ଶକ୍ତି ଓ କରୁଣାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଛି । ଯଦି ତୁମେ ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ଓ ସେହି କରୁଣାକୁ ଅନୁଭବ କରୁ ନ ଥାଅ, ତେବେ ତାହା ପ୍ରମାଣ କରିଦେଉଛି ଯେ ତୁମର ଅଭିବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଭୁଲ୍ କେଉଁଠି ରହିଛି । ହୁଏତ ଆବଶ୍ୟକ ବିଶ୍ୱାସଟିର ଅଭାବ ରହିଛି,

ଅଥବା ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ସେହି ପୁରୁଣା ଗୁଳା ଏବଂ ପୁରୁଣା ମତଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟକୁ ଖସିଆସିଛ ଏବଂ ତେଣୁ ସକଳ ଗ୍ରହଣଶୀଳତାକୁ ହରାଇ ବସିଛ ।

୧-୧୦-୧୯୫୬

*

ଶ୍ରମ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ଜୀବନ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଯଦି ତୁମେ ଶ୍ରମଭିତରୁ ନିଷ୍କୃତି ଲାଭ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥାଅ, ତେବେ ତୁମକୁ ଜୀବନ ବା ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ ନିଷ୍କୃତି ପାଇ ଚାଲିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବଳ ନିର୍ବାଣର ପଥରେ ହିଁ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟଟିକୁ ହାସଲ କରାଯାଇ ପାରିବ; ଏବଂ ସେହି ପଥଟିର ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

ଆଗେ ମୁଁ ସବୁକିଛିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଆସୁଥିଲି । ସର୍ବପ୍ରଥମେ ମୁଁ ନ ଜାଣିଲେ ଏବଂ ଅନୁମତି ନ ଦେଲେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରାହେଉ ନ ଥିଲା । ପରେ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଏକ ଅନ୍ୟ ରୀତି ଗ୍ରହଣ କଲି । ଠିକ୍‌ନଖି ଯାବତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ମୁଁ ଆପଣାକୁ ଅପସାରି ଆଣିଲି ଏବଂ ମୋତେ କିଛିଟା ଦୂରରେ ରଖିଲି; ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସତେଅବା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଥାଇ ଅବଲୋକନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲି ଏବଂ ତା'ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମୀ ପାଖକୁ ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେରଣାଟିକୁ ପ୍ରେରଣ କଲି ।

କର୍ମୀର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିକାଶ ଲାଗି ଏପରି ଗୋଟିଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ତାକୁ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଭାବରେ ହିଁ ମୋ'ର ପ୍ରଭାବଟିକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମାତ୍ର କର୍ମୀମାନେ ସମସ୍ତେ ଆପଣାର ସହଯୋଗ ଦେଲେ ଯାଇ ସେ ଏହି ପ୍ରଭାବଟିକୁ ଲାଭକରି ପାରିବ । ସେହି

ସହଯୋଗ ବିନା ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେରଣାଟି ଆଦୌ ଫଳଦାୟକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉପରୁ ଯେଉଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଏକ ବହୁବିସ୍ତାରଯୁକ୍ତ ପରିସରରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥାଏ; ତାହା ସକଳ ବିଭାଗକୁ ଆପଣାର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରି ରଖିଥାଏ ଓ ଏକ ସୌଷମ୍ୟଯୁକ୍ତ ସମଗ୍ର ରୂପେ ଆପଣାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରେ । ମାତ୍ର, ଯଦି କାର୍ଯ୍ୟର କ୍ଷେତ୍ରଟିରେ ନାନାପ୍ରକାର ପ୍ରାଚୀର ସୃଷ୍ଟି କରି ରଖାଯାଏ ଏବଂ ତଦ୍ଦ୍ୱାରା ସେହି କ୍ଷେତ୍ରଟିକୁ ବିଭକ୍ତ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିଦିଆଯାଏ, ତେବେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ଆଉ ସେହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରମଇଚ୍ଛାଟି ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ ହେବାର କୌଣସି ଅବସର ରହେ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଏହି କଥାଟିକୁ ସ୍ମରଣ ରଖିଥିବା ଉଚିତ : ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ସହଯୋଗ ସମ୍ଭବ ନ ହୁଏ, ତେବେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ ।

*

ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରୁଥିବା, କାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟତାଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଶରୀରର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

*

ଉଚିତ ଭାବନା ସହିତ ଯେତେ ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ, ଆମେ ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଧ୍ୟାନ ବୋଲି ହିଁ କହିବା ।

*

କୌଣସି ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବ, ତା'ପରେ ଅଧାଯାଏ କରି ସେଇଟିକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବ ଏବଂ ଆଉ କୌଣସିଠାକୁ ଯାଇ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବ,—ଏହି ଅଭ୍ୟାସଟିକୁ ଆମେ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ହିତକାରକ ଅଭ୍ୟାସ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ ।

*

ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଏକାଠି ମିଶି କୌଣସି କାମ କରୁଛୁ, ସେତେବେଳେ ଆମର ଭାବନାରେ, ଅନୁଭୂତିରେ ଏବଂ ବିବିଧ କାର୍ଯ୍ୟରେ, ଆମେ ଏକମତ ହୋଇ ନପାରୁଥିବା କଥାଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ଏକମତ ହୋଇ ପାରୁଥିବା କଥାଗୁଡ଼ିକ···ଉପରେହିଁ ସବୁବେଳେ ଅଧିକ ଜୋର୍ ଦେଇପାରିବା ଉଚିତ ।

❊

ଯେଉଁସବୁ କଥା ଆମକୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ଅଲଗା କରିଦିଅନ୍ତି, ଆମେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ମୋଟେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ନାହିଁ; ଏବଂ ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ଏକତ୍ର କରାଇ ଆଣନ୍ତି, ଆମେ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେହିଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଶିଖିବା ।

❊

ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ କରିଯାଉଥିବା ବେଳେ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କୌଣସି ଏକ ବିଷୟ ବାହାରେ ଅସୁବିଧାମାନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଆପଣାର ଭିତର ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ଏବଂ ତଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଆପଣାର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଅନୁରୂପ ଅସୁବିଧାଟିକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବ ।

❊

ଯଦି ଲୋକେ କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କହିବାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେବେ, ତେବେ ତଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ଅନେକ ଅସୁବିଧା ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ଯାହାକିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି, ତାହା କେବଳ ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷଙ୍କରହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ।

❊

ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ପରସ୍ପର ସହିତ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ରଖିହିଁ

କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ, ଆପଣାର ଯଥାଶକ୍ତି ପରସ୍ପରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ରହିଥିବ ।

❋

ଜଣେ ଆପଣା ଶକ୍ତିରେ ଯେତିକି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛି, ତା'ଠାରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଉଦ୍ୟମ କରିବା ଲାଗି ତାକୁ କଦାପି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ।

❋

ଏକ ସାଧାରଣ ନିୟମ ରୂପେ, ଆପଣାର କାର୍ଯ୍ୟଟିର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ନ ପଡ଼ୁଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନ କରିବାକୁହିଁ ସର୍ବଦା ଅଧିକ ଶ୍ରେୟସ୍କର ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

❋

ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଲାଗି ଆବଶ୍ୟକ କୌଶଳଟିକୁ ଜାଣିଥିବା ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିରେ ଏକ ସାତତ୍ୟ ଏବଂ ନିୟମିତତା ରହିଥିବା ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଆବଶ୍ୟକ ।

❋

ବାହାରକୁ ଯାହା ହୁଏତ ସବୁଠାରୁ ସାନ କାର୍ଯ୍ୟଟିଏ ପରି ଦେଖାଯାଉଛି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଖୁଣତା ସହିତ ସମ୍ପନ୍ନ କରି ଶିଖିବାକୁ ହେବ; ପରିଚ୍ଛନ୍ନତା, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସୌଷମ୍ୟ ଏବଂ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଏକ ସମ୍ୟକ୍ ବୋଧ ସହିତ ତାହା କରିପାରିବାକୁ ହେବ ।

❋

ଗାଡ଼ିଆଏ ବା ସମୁଦ୍ରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଉପଦେଶ ବା ଚମତ୍କାର ପ୍ରସ୍ତାବ ଅପେକ୍ଷା ବିନ୍ଦୁଏ ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଅଧିକ ଶ୍ରେୟସ୍କର ।

ଛୁଟିଦିନ

ଛୁଟିଦିନଗୁଡ଼ିକୁ (Holidays) ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପବିତ୍ର ଦିନ (Holy days) ବୋଲି କହିବା କି ? ଏସବୁ ଦିନ ଦୁଇପ୍ରକାରର ରହିଛି : ପାରମ୍ପରିକ ପ୍ରବାଦଟି ଅନୁସାରେ ଜଗତ୍‌କର୍ତ୍ତା ତାଙ୍କର ଜଗତଟିକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ଛଅ ଦିନ (ବା ଛଅଟି କଳ୍ପ) କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଓ ସପ୍ତମ ଦିନ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ଲାଗି, ଅଭିନିବେଶ ଓ ମନନ ଲାଗି ସେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଏହି ଦିନଟିକୁ ଆମେ ସେହି ଜଗତ୍‌କର୍ତ୍ତା ଭଗବାନଙ୍କର ଦିନ ବୋଲି କହିପାରିବା ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକାରର ଛୁଟିଦିନଟି ଏହିପରି : ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନେ ଆପଣା ଆପଣାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାର୍ଥ ଓ ଅଭିପ୍ରାୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଛଅଦିନଯାକ କାମ କରୁଥାନ୍ତି ଓ ସପ୍ତମ ଦିନଟିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନକରି ବିଶ୍ରାମ ନିଅନ୍ତି । ଆପଣାର ଭିତରକୁ ବା ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଅନାଇ ଦେଖିପାରିବା ଲାଗି, ଆପଣାର ଜୀବନ ଓ ଚେତନାର ଉନ୍ନତି ବିଷୟରେ ମନନ କରିବା ଲାଗି, ତାହାରି ମଧ୍ୟରେ ନିମଜ୍ଜିତ ରହି ଆପଣାର ଶକ୍ତିକୁ ପୁଣି ନୂତନ ପ୍ରେରଣାରେ ଉଜ୍ଜୀବିତ କରିନେବା ଲାଗି ସେମାନେ ଏହି ବିଶ୍ରାମ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ଏହି ଶବ୍ଦଟି ବା ବିଷୟଟିକୁ ବୁଝିବାର ଯେଉଁ ଆଧୁନିକ ରୀତିଟି ରହିଛି, ସେ ବିଷୟରେ କିଛି କହିବା ଲାଗି ହୁଏତ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ; ଅର୍ଥାତ୍, ଆପଣାର ଚିତ୍ତବିନୋଦନ ଲାଗି ବୃଥା ପ୍ରୟାସ କରି ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାର ଯେଉଁ ଯାବତୀୟ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ମାର୍ଗମାନ ରହିଛି, ସେ ବିଷୟରେ ଆଦୌ କିଛି ହେଲେ କହିବାର ନାହିଁ ।

ବିବିଧ

ଦାସତା :

ନାରୀମାନେ ନିଜେ ନିଜକୁ ମୁକୁଳାଇ ନଆଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ନିୟମ ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ନିମ୍ନ କଥାଗୁଡ଼ିକହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାସତା ମଧ୍ୟରେ ରଖିଥାଏ :

୧-ପୁରୁଷ ପ୍ରତି ଓ ପୁରୁଷର ବଳ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ।

୨-ଗୃହସ୍ଥ-ଜୀବନ ଓ ତାହାର ନିରାପତ୍ତା ଲାଗି ବାସନା ।

୩-ମାଆ ହେବା ଲାଗି ଆସକ୍ତି ।

ଏହି ତିନୋଟି ଦାସତ୍ୱରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିଲେ ସେମାନେ ପୁରୁଷର ଯଥାର୍ଥରେ ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିବେ ।

ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତିନୋଟି ଦାସତା ରହିଛି :

୧-ଅଧିକାରର ଲୋଭ, କ୍ଷମତା ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁତ୍ୱର ଲାଳସା ।

୨-ନାରୀ ସହିତ ଯୌନସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ କରିବାର ବାସନା ।

୩-ବୈବାହିକ ଜୀବନର କ୍ଷୁଦ୍ର ଆରାମଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଆସକ୍ତି ।

ଯଦି ସେମାନେ ଏହି ତିନୋଟିଯାକ ଦାସତାରୁ ଆପଣାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ପାରିବେ, ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ନାରୀର ସମକକ୍ଷ ହୋଇପାରିବେ ।

୧ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୫୧

ଆମେ ଭୌତିକ ଯେଉଁସବୁ ପଦାର୍ଥକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଉଚିତ ଯତ୍ନ ନେଇ ନପାରିବା କେବଳ ଆମ ଅଚେତନା ଓ ଅଜ୍ଞାନରହିଁ ପରିଚୟ ଦେଇଥାଏ ।

ଯଦି ତୁମେ କୌଣସି ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥର ଉଚିତ ଯତ୍ନ ନେଇ ନପାରୁଛ, ତେବେ ତାହାକୁ ବ୍ୟବହାର କରି ପାରିବା ଲାଗି ମଧ୍ୟ ତୁମର ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ଏଇଟି ପ୍ରତି ତୁମର ଏକ ଆସକ୍ତି ରହିଛି ବୋଲି ଯେ ତୁମକୁ ଏହାର ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ହେବ ତା' ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ଏହି ପଦାର୍ଥଟି ସେହି ପରମ ଦ୍ରବ୍ୟ

ଚେତନାରହିଁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଦିଗଟିକୁ ପ୍ରକାଶିତ କରିଦେଉଛି ବୋଲି ତୁମେ ତାହାର ଯତ୍ନ ନେବ ।

❋

ବାହାରକୁ ଦେଖାଇବା ସକାଶେ ଓଳିଏ ନଖାଇବା ଏବଂ ସେଥିଲାଗି ତା'ପୂର୍ବରୁ ଓ ତା'ପରେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଖାଇବା ଅପେକ୍ଷା କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ଖାଇବା ଜିନିଷ ନଷ୍ଟ ନକରିବାକୁହିଁ ଶହେଗୁଣ ଅଧିକ ଫଳପ୍ରଦ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ।

ଖାଇବା ଜିନିଷକୁ ଆମେ ଯେପରି କେବେହେଲେ ନଷ୍ଟ କରି ଦେବା ନାହିଁ, ସେଥିଲାଗି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ପ୍ରବଳ ଓ ନିଷ୍ଠାପର ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାଣରେ ନିଶ୍ଚୟ ଏହାର ସମର୍ଥନ କରିବି ।

ଆମେ ଯେତିକି ହଜମ କରିବା, ତା'ଠାରୁ କଦାପି ଅଧିକ ଖାଇବା ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେତିକି ପ୍ରକୃତରେ ଖାଇ ପାରିବା, ତା'ଠାରୁ କଦାପି ଅଧିକ ମାଗିବା ନାହିଁ, ଏଇଟିକୁ ଏକ ନିୟମରୂପେ ପାଳନ କରି ଆଶ୍ରମବାସୀ ଅବଶ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ସଦିଚ୍ଛା ଏବଂ ସହଯୋଗଟିକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ।

❋

ଆମେ ଜୀବନଧାରଣ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା, ଖାଇବା ଲାଗି କଦାପି ଜୀବନଧାରଣ କରିବା ନାହିଁ ।

❋

ଭୌତିକ ଚେତନା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଯେକୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଲାଗି, ଅର୍ଥାତ୍ ଆମର ତଥାକଥିତ ଆବଶ୍ୟକ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଲାଗି ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ସୁଖସାଧନ ଲାଗି ଲୋଭ ବା ଆସକ୍ତି ରଖିବାକୁ ସାଧନାର ପଥରେ ଗୋଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁରୂହ ବାଧା ବୋଲି କହିବାକୁ ହେବ ।

ଆମର ଲୋଭ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଆମେ ଲାଭ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କ୍ଷୁଦ୍ର ସନ୍ତୋଷ ଓ ପରିତୃପ୍ତି ଆମକୁ ଆମ ଅଭୀଷ୍ଟଟି ପାଖରୁ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ପାଦ ପଛକୁହିଁ ନେଇଯାଇଥାଏ ।

*

ଯେତେବେଳେ ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥ ଲାଗି ଯଥାର୍ଥରେ ଏକ ପ୍ରୟୋଜନ ରହିଛି, କେବଳ ସେତିକବେଳେହିଁ ସେହି ପଦାର୍ଥଟି ଲାଗି ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

*

କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନୁହେଁ । ସବୁହେଉଛି ସେହି ପରମ ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କରହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଦରକାର ବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ସାମୂହିକ ଉପଯୋଗ ଲାଗିହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି ।

*

ଯେତେ ସାନ ମିଛଟିଏ ହୋଇଥାଉ ପଛକେ, ଯଦି ଆମେ ସେଇଟିକୁ ଆମ ମୁହଁରୁ ବା କଲମରୁ ବାହାରିବାକୁ କେବେ ଅନୁମତି ଦେଇପାରୁ, ତେବେ ଆମେ ପରମସତ୍ୟର ଜଣେ ଜଣେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ବାର୍ତ୍ତାବହ ହୋଇ ରହି ପାରିବା ବୋଲି କିପରି ଆଶା କରିପାରିବା ?

ଆପଣାକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପରମ ସତ୍ୟର ଜଣେ ପରିକର କରି ରଖିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କ୍ଷୁଦ୍ରାଦପି କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଯଥାର୍ଥତା, ଅତିରଞ୍ଜନ ବା ଅର୍ଥ-ବିକୃତିରୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସର୍ବଦା ଷାନ୍ତ କରି ରଖିବ ।

*

[ଯେଉଁ ଛାତ୍ରମାନେ ଅମ ଏଠାକାର ସ୍କୁଲ ବାୟୁରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହଁନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ :]

ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯାଇ ଏହିକଥା ବେଶ୍ କହିଦେଇ ପାର ଯେ ଅନ୍ୟ କାହାରେ ପଢ଼ା ହେଉ ନଥିବା କୌଣସି କଥା ସେମାନେ ଏଠାରେ ପଢ଼ି

ପାରିବେ ବୋଲି ଯଦି ସେମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନ ହୁଏ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ବରଂ ଏହି ସ୍କୁଲରୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଯିବା ଉଚିତ । ସେମାନେ ଚାଲିଗଲେ ଆମର ଆଦୌ କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ ।

ସାଧାରଣ ସ୍ତରର ଗୁଡ଼ାଏ ଛାତ୍ର ଆଣି ଏଠାରେ ରଖିବା ଅପେକ୍ଷା ସୁନିର୍ବାଚିତ ଅଳ୍ପ କେତେଜଣଙ୍କୁ ନେଇ ସ୍କୁଲ ଚଳାଇବା ଅନେକ ଅଧିକ ଭଲ ।

*

ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଯେ ଆମେ ସମାନ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ଓ ସମାନ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା, ମୁଁ ଆଦୌ ଏହାର ପକ୍ଷରେ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏପରି କଲେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ସମରୂପ ସ୍ତର ବେଶ୍ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ; ପଛୁଆ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହା ଦ୍ୱାରା ବେଶ୍ କେତେକ ସୁବିଧା ହୁଏ ସତ, ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ସାଧାରଣ ସ୍ତରଟିଠାରୁ ଆହୁରି ଉପରକୁ ଉଠି ପାରନ୍ତେ, ଏହାଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଅନେକ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ ।

ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଓ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଦିଗରେ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯିବା ଉଚିତ; ମାତ୍ର ପାଠ ଲାଗି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ରୁଚି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବାଟରେହିଁ ନିୟୋଜିତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

*

କୌଣସି କର୍ମୀକୁ ତା'ର ଶକ୍ତିରୁ ବାହାର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏପରି କରିବା ଅନ୍ୟାୟ ଏବଂ ଅମାନୁଷିକ ।

*

ଭୃତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଯେପରି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବା, ସେମାନେ ଆମ ପ୍ରତି ଠିକ୍ ସେହିପରି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇବେ ।

❋

[୧୯୧୯ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀଅରବିନ୍ଦ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ ଅରାଜକତା ଓ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ସମ୍ଭବତଃ ଏକ ନୂତନ ସୃଷ୍ଟିର ଜନ୍ମଯନ୍ତ୍ରଣା ରୂପେ ଆସି ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଥାଏ । ଏହିସବୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆଉ କେତେଦିନ ଯାଏ ଚାଲିବ ? ଆଶ୍ରମରେ କେତେଦିନ ଚାଲିବ, ଭାରତରେ କେତେଦିନ ଚାଲିବ ଓ ଆଖିର ଏହି ପୃଥିବୀରେ କେତେଦିନ ଚାଲିବ ?]

ପୃଥିବୀ ନୂତନ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ସମ୍ମତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଲାଗିଥିବ; ଏହି ବର୍ଷଟିର ଆରମ୍ଭରୁ ଏହି ନୂତନ ସୃଷ୍ଟିର ଚେତନାଟି ପୃଥିବୀ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ଏହି ଚେତନାଟିର ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯଦି ଲୋକମାନେ ତାହା ସହିତ ସହଯୋଗ କରି ପାରନ୍ତେ, ତେବେ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟଟି ଦ୍ରୁତତର ହୋଇ ପାରନ୍ତା ।

❋

ମାତ୍ର ନିର୍ବୋଧତା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତା ଆଦୌ ସହଜରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବାକୁ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

୨୯.୧୧.୬୯

ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ମିଥ୍ୟା ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛି; ତେଣୁ ଏଥିରେ ଯେକୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯିବ, ତାହା କେବଳ ମିଥ୍ୟାହିଁ ହେବ । ଏହି ସ୍ଥିତି ସମ୍ଭବତଃ ଅନେକ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କ ଲାଗି ତଥା ଦେଶ ଲାଗି ବହୁ କଷ୍ଟଭୋଗକୁ ଡାକି ଆଣିବ ।

ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏକମାତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଆମ ହୃଦୟ ଭିତରୁହିଁ ପରମ ଦିବ୍ୟସତ୍ତାଙ୍କୁ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଲାଗି ପ୍ରାର୍ଥନା

କରିବା । କାରଣ କେବଳ ତାହାହିଁ ଆମକୁ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କରି ପାରିବ । ଏବଂ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଏହି ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହେବେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କେବଳ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଅବଲମ୍ବନ କରି ଠିଆ ହେବା ଲାଗି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଏବଂ କେବଳ ପରମସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ରହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସଂକଳ୍ପ ନେବେ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଦୌ କୌଣସି ସାଲିସ୍ କରା ଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହା ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ପଥ ।

ଆମ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିକୂଳ ଓ କ୍ଷତିକାରକ ଭାବରେ ଗତି କରୁଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ,—ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହିଭଳି ହିଁ ହେବେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ବିଦ୍ୟମାନ ମିଥ୍ୟା ସେମାନଙ୍କୁ ତାହାହିଁ ହେବା ଲାଗି ବାଧ୍ୟ କରିବ,—ଆମେ ତଥାପି ପରମସତ୍ୟକୁହିଁ ନିର୍ଭର କରି ରହିବା ଲାଗି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଆମ ନିଜର ସଂକଳ୍ପରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହେବା ନାହିଁ । ଏହାହିଁ ଏକମାତ୍ର ପଥ ।

ମୂଲ୍ୟ : ୪ ଟଙ୍କା